

De supinis Latinae linguae.

P. I.

Car. Lud. Struvio, Latinarum literarum auctori gravissimo, supina conquirenda esse existimanti ¹⁾ assentietur opinor, qui, nisi plurimis vel potius omnibus collectis, nec quorum verborum supina in usu fuerint a quibusque verbis pependerit ad liquidum perduci nec qui scriptores ea aut frequentaverint aut raro vel nunquam admiserint, intelligi posse reputaverit. Hac causa motus sum, ut vel post **A. G. Gernhardum** ²⁾ rem denuo aggrededer, non quod absolutum iri sperarem, sed ut, quantum possem, ad has literas conferrem. Eo consilio legi Plauti Terentique fabulas omniaque quae ante Ciceronis tempora scripta aut integra servata sunt aut ex iis quae perierunt restant. Praeterea Varronis, Ciceronis, Sallustii, Caesaris et Hirtii, Nepotis, Livii, Velleii Paterculi, Valerii Maximi libros, Senecae epistolas, Petronii, Frontini, Curtii, Taciti, Plinii minoris, Quintiliani de inst. or., Suetonii, Flori, Appuleji, Gellii, complures libros scriptorum historiae Augustae, Justini VIII. priores libros, omnes Dictyos, Aurelii Victoris, Arnobii, Macrobbii Saturnalia, Hygini fabulas, complures libros Tertulliani, rei agrariae scr. ed. Goes. 1614, inscriptiones lat. sel. ed. Orelli 1828. 2 Vol.

Poetas praeter eos, quos supra commemoravi, Lucretium, Catullum, Vergilium, Horatium, Tibullum, Propertium, Phaedrum, Persium, Juvenalem, Martialis libros quatuor priores, Syrum, poetas antiquiores in Wernsd. poet. min. 1791 et Weichert poet. reliq. 1791 consului.

1) Ueber die lat. Decl. u. Conj. 1823. p. 210.

2) Comm. gramm. de sup. et gerundio etc. opusc. Lips. 1836. p. 110—133, adde W. Wachsmuth. Von dem gerundio, supino und den damit verwandten Participien, in Athenaeo, Hal. 1816. p. 37—95.

Quae de ceterorum scriptorum usu significavi, ea aut aliis debeo, ut G. Vossio, Ruddimanno, Cortio, aut aliqua parte eorum, quae illi literis consignarunt, lecta ipse suppeditavi.

Atque ut jam ad rem propositam veniam, primum de nomine supinorum et origine ejus dicam, deinde de natura eorum et vi, tum cui orationis parti attribuenda, denique ab aliqua verborum forma repetenda sint necne. — His quaestionibus tractatis de supinis in tum exeuntibus separatim disputabo, de alteris alio et tempore et loco.

I.

De supinis generatim exponitur.

§. 1. Macrobius de differ. p. 2765. Putsch. de supinis et gerundiis dicens „haec forma“, inquit, „Latinitati non solum praestat ornatum, sed illud quoque, quod aliquid habere videatur, quod Graeci jure desiderent.“ Profecto illa Itolorum propria et peculiaria sunt³⁾. Quod quum ita sit, factum est, ut Latini grammatici veteres, quos a Graecis magistris plurima petivisse constat, in hoc loco ab iis derelicti ne de appellatione⁴⁾ quidem consentirent. Quae quo tempore usurpari coepta sit, parum est exploratum. Vetustiores quidem proprium nomen illis vocalis dedisse non videntur. Neque enim qui primus⁵⁾ eorum saltem, quae in *tu* exeunt, mentionem facit Quintilianus⁶⁾ distincte illa designavit, nec Probus, qui tanquam auctor nominis nunc consueti a Diomede⁷⁾ indicatur, eam auctoritate appellationi paravit, ut posterioris temporis grammaticis una certaque evaderet. Nam ille ipse Diomedes, qui ut reliqui veteres magistri gerundia et supina nomine conjungit, vel participialia vel modum participialem, Charisius modo supina, modo adverbia, modo passiva impersonalia, denique participia, postremo verba infinitiva vocavit cf. Weissenb. l. c. p. 3. adn. 5.

3) cf. Th. Mommsen, römische Geschichte I. p. 11. „Eigenthümlich italisch und selbst dem Sanskrit fremd ist die in den Gerundien und Supinen vollständiger als sonst irgendwo durchgeführte Substantivirung der Zeitwörter.“ — Supina etiam in lingua Lituania reperiri cognovi a viro harum literarum perito. Verbis illa eundi juncta consilium finemque movendi designant. Proprie in *n* (pro *m*) terminata eam literam pariter atque nominis accusativi singul. amiserunt, ut „ist ejo setu“ i. e. egressus est, ut sereret, pro nativa forma setum vel setum.

4) De hac re Weissenborn. De gerundio et gerundivo Latinae linguae comm. Isenaci 1844. disputavit ita, ut rem perquam breviter attingere satis sit.

5) Nam Plinius major, incertum est, sitne hoc loco commemorandus; nescimus enim, num Charisius p. 168. Putsch. eum supina quoque comprehendisse significaverit „Plinius secundus inter adverbia qualitates posuit dicendo, legendo, al., quae quidam amplius verba putant.“

6) I. 4. 29. Quid? quod-verba-quaedam simile quiddam patiuntur vocabulis in adverbium transeuntibus, nam ut noctu et diu, ita dictu et factu. Sunt enim haec quoque verba participialia quidem, non tamen qualia dicto factoque.

7) p. 333. med. P. „haec eadem sunt, quae Probus Supina appellat merito etc. cf. p. 347 fin. Weissenborn l. c. p. 3. De Probo illo nihil constat.

Priscianus saepius quidem supinorum appellatione usus est, plerumque addens „vel participialia“, sed et ipse, quae nos vocamus gerundia illo nomine complectitur et utraque gerundia appellat⁸⁾. Phocas rarius vocabulum admisit⁹⁾. Servius in arte sec. Donati p. 1788 P., gerundia, Cledonius p. 1873 P. gerundi verba appellat, hic tamen praefert nomen participiorum vel participialium, Max. Victorinus, cf. p. 1948 P., Augustinus, Consentius eorum non faciunt mentionem. Macrobius denique de diff. p. 2765 P. „usurpativam verbi formam“ nuncupat, addens, a quibusdam gerundi modum vel participialem appellari.

Ut de recentioris aetatis grammaticis dicam, nomen supinorum ut proprium vindicavit gerundiorumque separavit Laurentius Valla¹⁰⁾ (saec. XV.) qui vocabuli usus postea remansit¹¹⁾.

§. 2. Sequitur, ut de origine nominis dicatur. De qua post Perizonium et Reisigium subtiliter disputavit Weissenborn l. c. p. 4 sq., cujus sententia haec est: „Stoicos philosophos, teste Schol. in Dionys. Thrac. *παθητικὴν διάθεσιν* ab athletarum statu etiam *ὑπτιαν* dixisse, fieri igitur potuisse, ut a Latinis grammaticis supinorum vocabulum inde repetitum ad passiva, postea ad illa quoque significanda adhiberetur, quae vel forma vel significatione passivis essent similia, ut verba neutra, neutropassiva, neutralia passiva, — gerundia supina. Sed quum gerundia certe plurimi illorum active significare docuerint, vel Prisciano¹²⁾ accedendum esse, vel statuendum, ab iis illud nomen esse impositum, qui ut in verbis neutris quibusdam aut agentis aut patientis plenam in iis inesse significationem negarent.“

Hoc mihi quidem videtur probabilius, nam et Diomedes¹³⁾ similem rationem secutus est, et illa Prisciani verba scrupulum movent. Neque enim ullo alio loco participia passiva vel ipse vocat vel vocata esse commemorat, neque, si in universum passiva supina dicta sint, quod minus probabile videtur, possit intelligi, quomodo factum sit, ut ad sola participia illa appellatio transferretur; denique grammaticos, qui et activam et passivam supinorum gerundiorumque, quae eodem nomine complecterentur, vim statuerent, ea potissimum passiva dixisse, mihi persuadere non possum.

Jam vero, quid alii hac de re senserint, videamus. Ac Scaligeri, Alvari, Sanctii, Baueri, Gernhardi¹⁴⁾, Auberti, Herzogii parum aptas esse conjecturas de-

8) cf. Weissenb. l. c. p. 3. adn. 6 et p. 4. adn. 9., qui Alcuino eandem rationem fuisse docet.

9) Weissenb. p. 4. adn. 8.

10) *Elegantiae lat. ling.* l. c. 28—29. Lugduni 1566. Weissenbornii (l. c. p. 4.) sententia his verbis continetur „neque vero ratione et consilio ducti neque quaestione de natura supinorum eorumque et gerundiorum differentia instituta, sed, id quod recte Alvarus et Vossius statuunt, personati illius Donati, cujus tum conjugationum exempla circumferebantur et in scholis regnabant, auctoritatem secuti, supini nomen artioribus finibus circumscripserunt.“

11) Sanctius quidem in Minerva ed. Perizon. 1714, p. 460. (exeunte saec. XVI.) voculas, de quibus dicimus, in numero gerundorum ponit, quae et ipse vocat supina.

12) Prisc. VIII. 9. 49. Krehl. „supina vero nominantur, quia a participiis passivis, quae quidam supina nominaverunt, nascuntur.“

13) p. 333 P. „quoniam nec certum — habent significatum.“

14) Opusc. p. 111—112: „Mihī quidem supinum substantive pro obliquo infinitivo dici videtur, qui quasi recto infinitivo opponitur, ut rectis casibus apud Quintilianum obliqui casus etc.“

monstravit Weissenborn l. c. p. 6. Multo minus probari possunt, quae alios proposuisse commemorat Saturnius Institut. VIII. 19. p. 347. Venet. 1556 „supina dicta velint, quasi sabina, quod sine tempore subeunt ex verbo ad participia atque verbalia“, vel „qui dicta putent quasi supereuntia etc.“ Nec majoris momenti sunt quae Ph. Melanchthon. in gramm. Lat. elem. (ed. 1566.) dixit „supinis videtur nomen inde factum, quod ante se casum non habent.“ Haec quidem de nomine supini et nominis origine.

§. 3. Jam de vi et significatione supinorum in universum disputabo; de singulis tum demum exponam, quum de utroque separatim agetur. Utraque igitur supina praeterquam quod pariter formata et declinata sunt, hoc habent commune, quod cum vocabulis iis, ex quibus pendent, ita sunt connexa atque copulata, ut tanquam unam cum iis notionem efficiant, veluti ambulatum ire, cubitum ire, schlafen gehen, etiam magis ultimum ire, perditum ire, et facile factu, turpe dictu. Minus congruere videntur significatione, sed ejus quoque similitudinis vestigia apparent, nam Cato et Plautus verbis iisque motum significantibus, a quibus supina in $\bar{t}um$ finita regi solent, altera quoque annexerunt, Cato R. R. 5 primus cubitu surgat, postremus cubitum eat. (villicus), Plauti Men. II. 2. 5. Prius jam convivae obambulant ante ostium, Quam ego obsonatu redeo (obsonatus Pyl., opso C.), ibid. II. 2. 14. („obsonator adeo“ proximis juncta Alciat.) Cas. III. 5. 66.¹⁵). Similiter Statius Achill. I. 120. venatu reditum. Hoc dicendi genus, quamquam vetustissimorum fere usu eoque raro est circumscriptum et jam apud eosdem frequentior est vulgaris alterius supini usus¹⁶), tamen illis locis veram et propriam harum vocularum naturam cerni arbitror.

§. 4. Sed paulatim eam vim amiserunt ac plerumque adjectivis ut facilis, jucundus, aliis, pauculisque substantivis¹⁷) subjunctae designant actionem aliquam, ad quam facilitatis, jucunditatis al. notio refertur, leicht in Bezug auf das Thun cf. Gernhard op. p. 114. Contra supina in $\bar{t}um$ finita verbis tantum aut se aut alterum movendi¹⁸) obnoxia consilium movendi designant (Zweck und Absicht der Bewegung)¹⁹). Praeterea ad infinitivi naturam propius accedunt quam altera,

Ita hoc verbale grammaticos arbitror supinum appellasse, ut casu recto deficiente, duobus quidem casibus constans verbale propria voce insignirent. —

15) Supinum obsonatum Plautus adjunxit verbis eundi, pergendi, mittendi cf. §. 15.

16) Apud Plautum inveniuntur: iteratu, memoratu, habitu, cultu, dictu esu, factu, promptu, aggressu, auditu, inventu, apud Terentium expurgatu, dictu, factu, jactu, inceptu, scitu, apud Attium perpassu, dictu, apud Ennium dictu, apud Lucilium ad aspectu, natu (?), apud Catonem nulum hujus generis supinum. —

17) Vetustiores habent „opus est“, Ciceronis aetate „fas, nefas est“ dictum est, Prudentius Apoth. 822. scelus est dictu.

18) Quo jure Wachsmuth. in Athenaeo p. 88. et Hoffmannus in Jahnii anal. VII. 3. p. 254. „factum oportuit“ in hoc genere ponant, ipsi videant.

19) Hoc quidem negat Ramshornius, allgemeine Schulzeitung 1833 p. 776 „venio te hortatum drückt nicht die Absicht aus (dann wäre das Supinum ganz überflüssig), sondern die Ueberzeugung vom Erfolg, die Gewissheit, die Ueberzeugung, dass die Sache bald geschehen sein wird, wie der Deutsche sagt, (sic) ich komme, um dich ermahnt zu haben, und lateinisch te commonerim. Dieser Begriff der Vollendung tritt noch mehr im Supin. 2. hervor etc. Haec non placent; quis enim ambulatum ire isto modo interpretetur et illud „venio te hortatum“ ita interpretandum esse cujusvis loci sententiae inita ratione evicerit?

nam et accusativos regunt sicut ille et terminationes eorum ab infinitivis non esse alienas, linguae cognatae ratio ostendit²⁰⁾. Altera contra supina non admodum a vulgaribus quartae declinationis substantivis verbalibus et ab iis, quae in $\bar{i}o$ cadunt, differre sed commutari cum utrisque in altera commentationis parte ostendam²¹⁾.

Tertium discrimen est significationis activae aut passivae alteriutri supino aut vindicandae aut abrogandae. De quo loco multae exstiterunt controversiae. Diomedes et Charisius supinis cum activam tum vero passivam vim attribuant. Et ille quidem p. 333. P. (cf. p. 4.) ab impersonalibus ea re differre dicit, quod non solum „agentis sed etiam patientis habeant significatum, ut dictu mirabile monstrum, quod est mirabile, dum dicitur“ Utramque significationem iis concedit in declinatione verborum p. 345, 349, 350, sejungit autem p. 355 in passivis sublatum, in activis p. 354 tollendi, o. ponens, minus perspicue p. 357 et 358 in activis ferendi, latum, u, in passivis tantum latum, u afferens.

Similiter fluctuat Charisius cf. p. 144, 145, 146—150 P.: supina activa, ut adverbium audiendi, audiendo, passiva auditum, auditu.

Priscianus denique, ubi VIII. 9. §. 46 K. gerundia, quae unum dicimus, tam activam quam passivam significationem habere docuit, §. 47. pergit: „Et in $\bar{u}m$ quidem eandem significationem fere habet, quam in dum desinens cum praepositione ad. Quid est enim venatum nisi ad venandum, quaesitum nisi ad quaerendum.“ Item §. 48. de altero supino: „Quid enim est mirabile visu nisi visione? Visio enim tam ex actione quam ex passione potest fieri“, et paulo post „sicut autem supra docuimus, communem habent significationem ab activis vel communibus nata, ut oratum $\pi\rho\delta\varsigma$ τὸ παρακαλεῖν καὶ πρὸς τὸ παρακαλεῖσθαι, oratu ἀπὸ τοῦ παρακαλεῖν, καὶ ἀπὸ τοῦ παρακαλεῖσθαι. Idem enim significamus.“

§. 5. De supinis in \bar{u} cadentibus adstipulor, de alteris non item. Quae si vulgo passive significarent, unde accusativum haud raro additum pendere diceres? Nihil secius Scaliger de causis p. 293. (Lugd. 1540.) supinum „passionem sapere“ dicit, neque enim „eo factum injuriam“ significare „eo ut faciam“ sed „ita ut factum jam sperem“. Ceterum parum sibi constat, qui altero loco „actionem cum activis, passionem cum passivis“ significare existimaverit. Recentiore tempore utrisque supinis passivam naturam tribuunt Gruber. (Schulzeitung 1833. p. 1169) et Haasius²²⁾ (ad Reisigii libr. N. 279 et 598) passiva formatione motus; hic tamen concedit, illam vim sensim evanuisse activamque obtinuisse principatum.

Contra Gernhardus op. p. 113. „ludos“, inquit, „spectatum eo pro ad ludorum spectationem, h. e. spectandi morem, finem, negotium secuturus. Ita sentis et hominis actionem et rem homini propositam tam scite significari, ut passivi

20) Curtius, Zeitschrift für Alterthumswissenschaft 1845. N. 48. linguae sanscritae infin. in $\bar{u}m$ exeuntem comparat cum quarto casu substantivi abstracti cf. Humboldt indische Bibl. II. p. 97. apud Lübker, gesammelte Schriften p. 139.

21) Jam hoc loco confero Quintil. VIII. 3. 16. „auditum pulchrius“ et paulo post: ipso auditu aspera; Tac. hist. I. 30. neque enim relatu virtutum opus est, Plin. Ep. VI. 23. strepitu visuque jucunda cf. Naegelsbach, Stilistik §. 31. 1. Aufl.

22) adde G. Schuster, lateinische Syntax nach den Grundsätzen Göttlings. Jena 1854. p. 78 sq.

supino non opus sit, quod nonnulli temere interpretando in eodem supino inesse opinati sunt.“ Neque aliter judicarunt Krueger. Grammatik der lat. Sprache §. 483, Kuehner. Schulgramm. §. 130. 2, Madvig §. 411 ed. I., Billoth. ed. III. §. 293, Ferd. Schultz. §. 425, alii. — Trium locorum a Ruddimanno I. p. 308 ed. Stallb. aliisque allatorum, qui videntur obstare, Plautino At III. 3. 9. coctum ego non vapulatum conductus fui, non adducimur, ut supino passivam vim tribuamus. Nam quum illud verbum sit neutrale passivum, in ejus supino quoque inesse patiendi significationem, quis miretur? Apud Martialem quidem XI. 7. 13. alia ratio est, sed nescio an lascivus poeta libidinosam mulierem viros ultro petentem novo modo, quod passura esset, acturam dixerit. Tertius locus est Gellii III. 2. 12: „Q. quoque Mucium-dicere solitum legi, non esse usurpatam mulierem, quae, cum Kalendis Januariis apud virum matrimonii causa esse coepisset, ante diem IV. Kal. Jan. sequentes usurpatum isset: non enim posse impleri trinocium, quod abesse a viro usurpandi causa-deberet.“ Hic, quum verba transitiva, non addito objecto, quod cogitandum sit, nonnunquam intransitivorum naturam induere videantur, ut augere idem significet, quod augeri, mutare, quod mutari, abdere, quod se abdere, recipere, quod se recipere²³⁾; et „usurpatum ire“ dictum puto pro „se u. i., id est usucapionem interrumpere et „usurpandi causa“ pro se u. c., id quod legitur in iis, quibus illud Gellii caput inscriptum est. Pariter, si salva sunt Plauti Trac. II. 2. 15. advenisti huc sistentatum cum exornatis ossibus, „te“ mente supplendum est, sed v. §. 15. „sistentatum.“ Item ex iis, quae antecedunt, cum Drakenborchio pronomen facile cogitando repeteremus Liv. VIII. 28. 2: cui cum se C. Publilius ob aes alienum nexum dedisset, nisi praestaret id vocabulum cum Weissenbornio participium, prolepsis, quam dicunt, positum haberi. De loco Liv. 22, 38, 3. cf. §. 15. „centuriatum.“

Hi omnes igitur loci non sunt ii, ut supinis in $\overline{\text{tum}}$ finitis passivam vim vindicent. Et activa quidem non solum iis, quae objectorum loco adjici solent, sed etiam ex ea re cognoscitur, quod unumquodque supinum enuntiatione, cui sit sententia activa, facillime et aptissime circumscribamus; nam contraria interpretandi ratio non est illa quidem prorsus improbanda, minus tamen ad dicendi consuetudinem accomodata, ut si „missus est exploratum“ cum Schustero l. c. p. 79. circumscripseris enuntiatione „ut exploraretur“, non activa, vel si „potum agunt oves“ idem esse dixeris, quod „ut ab iis potetur“ non quod „ut potent.“ Quid si Ovidius in Arte am. I. 99. mulierculas perstringit hoc modo: „spectatum veniunt, spectentur ut ipsae“²⁴⁾, nonne supinum ut activum opposuit passivo tempore praesenti? Haec de supinis in $\overline{\text{tum}}$ finitis.

§. 6. Ex alteris illa quidem, de quibus supra diximus, cubitu surgere, obsonatu redire active significare patet. De vulgaribus aliter statuendum est.

23) cf. Weissenborn, Schulgramm. 1838. §. 101, Kuehner §. 105. 2. cf. Scioppii gramm. philosoph. Amstel. 1685. p. 45. In hoc numero ponendum est lavandi verbum. Nam quum lavabat (Plaut.), lavit (Terent.), alia intransitivorum vices sustinent, tum lavatum ire pro eo, quod nusquam legitur, se lavatum ire saepe apud Plautum, Terentium, alios reperitur cf. §. 15. „lavatum.“

24) Cum hoc loco componere libet Tertull. de spect. 25. „nemo denique in spectaculo in-eundo prius cogitet nisi videri et videre.“

Seneca Epist. 104. 24—25. versum Verg. Aen. VI. 277. „terribiles visu formae letumque labosque“ bis affert, haec addens „egregie Vergilius noster: non re dixit terribiles esse, sed visu, id est videri, non esse.“ Priscianum quidem et Diomedem activam vim non exclusisse supra vidimus; posteriores grammatici usque ad G. Vossium patiendi significationem solam posuerunt. At ille de Anal. III. 12. (Amstel. 1662.) actionem crebrius indicari vult, Saturnius inst. VIII. 12 et 14. „pleraque si a verbis neutris et deponentibus oriantur, passivae significationis esse, si ab activis activae“, Ruddimannus I. p. 308. adn. 1. utramque potestatem admittit, Sanctius vero (Min. III. 9. p. 466.) Vallae, opinor, subirascens „delirant“, inquit, „qui dicunt, hoc supinum significare passionem.“ Cujus probri periculum subire non dubitarunt viri prudentissimi Haasius ad Reisig. N. 598. Zumptius §. 668 et 670, Ferd. Schultzius §. 425., qui ea potissimum causa adducti, quod casum regere non posset, passivam vim ei attribuerint.

Contra Seyfert²⁵⁾, Krueger §. 484. adn. 3., Billroth. §. 293., Kuehner §. 130. 3. etiam alterius supini vim esse activam affirmarunt. Utramque potestatem cum Prisciano Weissenborn. gramm. §. 324. adn., Wachsmuthius in Athen. I. p. 73., Gernhardus op. p. 114. adn. statuerunt: quam rationem, ut sequamur, suadet cum Latini sermonis usus — dicitur enim invenire et inveniri facilis, licet hoc videre et licet cognosci, nunc decet caput impedire myrto, et capi decet —, tum Graecae linguae similitudo²⁶⁾, ut Platonis λευκός ἰδεῖν a Lobeckio Paralip. p. 528. componitur cum Horatiano „niveus videri.“ — Iliad. X. 402. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαήμεναι et XXIII. 635. ἦν ἀλγίστη δαμάσσοθαι; utrobique Latini vertenti supino uti licet²⁷⁾. Quod nusquam accusativus adjectus est, ejus rei non passiva quaedam vis causa videtur esse, sed ipsius natura atque indoles, quam supra adumbravimus. Etenim adjectivi ejus, quocum arctissime conjungitur, potestas multo superior est et id ipsum attributi sive, ut nunc dicunt, praedicati vices sustinet pendetque ex subjecto, quod est aut substantivum vel pronomen aut tota enunciatio, ut difficile dictu est, quid sit verum cf. Krueger gramm. §. 484. adn. 1., unde facile intelligitur, cur non sit, quod subjungatur supino in tu exeunti. Alia conditio est supini prioris, quod gravius est quam verbum, ex quo pendet. Hoc nisi esset, fieri non potuisset, ut eundi vis in ultum, perditum ire, et in infinitivis futuri passivi, qui vocantur, prope evanesceret. Attributi igitur vices gerit magis quam ipsum verbum regens sibiique adjungit objectum. —

§. 7. Ex iis, quae de natura supinorum exposui, cui orationis parti sint adjungenda, facile cognoscitur. De qua re veterum grammaticorum, si a Prisciano discesseris, mirum est, quanta fuerit fluctuatio. Atque Charisius quidem, ubi p. 144 P. de activi iudicativis, subjunctivis, optativis, infinitivis dixit, „supina“

25) Seyfert „auf Geschichte und Kritik gegründete lat. Sprachlehre 1800. §. 1315 et 1316.

26) Longius progreditur Rott Zeitschr. für Alterth. 1855. N. 45. assentiens Haakio, Beiträge zur Neugestaltung der Griech. Gramm. 2. Heft 1852. „die Begriffe des Thuns und Leidens sind nicht einander ausschliessende Gegensätze; es ist vielmehr jedes von beiden mit dem andern behaftet.

27) In nostro quoque sermone activa interdum passivorum munere fungi notum est. Cf. Schroetensack, Grammatik der neuhochdeutschen Sprache. §. 64. 1856.

inquit „aut adverbia“ et p. 145 P. de passivis formis exponens „passiva impersonalia amatum, u. Utroque loco et p. 146. a participiis discernit, sed p. 147. allatis, quae vocat, supinis premendi, o, pergit: participia pressum, u, et p. 153: „Quidam putant verba infinitiva, alii inter adverbia qualitatis posuerunt.“ Illis ipse accedit p. 158. Diomedes p. 333. P. participialem modum supina efficere vel participialia esse dicit cf. p. 345. 347. 349. 350 P. — Servius p. 1788 P. quum „gerundiva“ participia passiva esse negaret, forsitan sit etiam supina complexus. — Max. Victorinus p. 1948 P. „gerendi modum“ ponit. Macrob. de diff. XIX. 23. (Janus): „participium vel gerundi modum.“

Multo clarius, ut assolet, Priscianus, VIII. 9. §. 44: „Gerundia quoque vel participialia, cum participiorum vel nominum videantur habere casus obliquos, nec tempora significant, quod alienum est a verbo, legendi, o, um, lectum, u, infiniti vice tamen funguntur, quod solet apud Graecos articulis conjungi.“

Jam afferuntur gerundia, quae nos dicimus, supinum nullum, ut, quae dicit §. 45. „ex quo ostenditur, magis nomen esse, quam verbum“, ad illa sola referenda esse, quispiam dixerit. Sed ad ipsa supina transgreditur §. 47. „Praeterea ex forma participiorum praeteriti temporis duae terminationes inveniuntur, quorum prior in um, altera in u finitur.“ Comparat deinde „venatum ire“ cum „ad venandum, i.“ — Tum „videtur tamen hoc quoque quasi ipsius rei esse accusativus et sine praepositione proferri, quod quasi ad locum habet significationem, quemadmodum propria nomina civitatum etc. — Sequens vero forma, quae in u terminat, ablativus mihi videtur ipsius nominis, quo ipsa res significatur, carens similiter praepositione. Quid enim est mirabile visu, nisi visione?“ Adde de XII. vers. Aen. VIII. 155 K. „gerundia vel participialia nomina, nutriendi, o, nutritum, u.“

A Quintiliano „verba participialia“ esse nominata et cum adverbis comparata, a Plinio majore fortasse in numero adverbiorum qualitatis posita, supra demonstravimus cf. §. 1. adn. 5 et 6. Inter posteriores grammaticos Laurentius Valla, Eleg. I. 29. Prisciano existit adversarius, non nomina, a quorum natura essent aliena, sed verba esse existimans, non probante Vossio Anal. III. 11., qui etiam Saturnii sententiam, peculiarem orationis partem a verbis nominibusque diversam supina efficere merito explosit, ut Schmidtus²⁸⁾ et Haasius Stallbaumii qui in addit. ad Ruddim. Inst. p. 276. adn. 75. eandem viam ingredi non dubitavit. — Scaliger de causis L. L. 144. p. 293 et 294. supina priora in verborum numerum refert, altera vero nominibus aggregare videtur. Linacer de emend. struct. L. L. I. p. 62. Basil. 1539. participialia vocat nec certo vocabulorum ordini adjungit. Ut igitur omnia una comprehensione complectamur, supina a plurimis fere vetustioribus grammaticis participialia i. e. participiis similia habentur, certae orationis parti aut non assignantur, aut modum quendam verborum efficere aut adverbia²⁹⁾

28) Hallische Literaturzeitung. 1826. N. 259. p. 410.

29) In adverbis sup. numerata esse veterum grammaticorum rationi consentaneum est; non solum enim domi et noctu, sed etiam Romae et Romam adverbia esse putant cf. Charis., p. 167. Diomed. p. 400, Donat. ed. sec. p. 1761, Cledon. in arte p. 1875, de parte orat. p. 1922 et 1926, Maxim. Vict. p. 1951, Alcuin. 2123 cf. Macrob. de diff. p. 2758.

esse (qualitatis) dicuntur. Aliis participia, infinitivi aliis videntur, a Prisciano vero in nominum numero perspicue ponuntur.

Posteriorum grammaticorum alii verborum ordine ea comprehendunt, alii novam iis orationis partem effici opinantur, alii denique et nunc quidem optimus quisque cum Prisciano nomina substantiva quartae declinationis esse arbitrantur et ita quidem, ut in tum desinentia sint accusativi, quos analogiam habere ostendam §. 10 sq., altera vel dativi vel ablativi. —

§. 8. Reliquum est, ut quaeramus, utrum supina an participia formatione cognata principalia habenda, illa ab his, an haec ab illis orta sint. —

Priscianus, qui VIII. 9. §. 49 K. planissime³⁰⁾ dicit, supina a passivis participiis nasci, sibi repugnaus XI. 4. 16.³¹⁾ aliisque locis participia et fut. act. et perf. pass. a supinis repetit. Quodsi a Prisciano destituimur, quid a Diomede, Charisio, aliis expectabimus? Ne recentiore quidem tempore, quid de hoc loco iudicandum sit, certum esse et exploratum videtur. Etenim quod supinum in lexicis, quae vocantur, et grammaticis tanquam una ex quatuor primariis verborum formis, ex quibus ceterae originem repetant, indicatur, noli putare, ut a perfecto activi plusquamperfectum ducat originem, sic a supinis nata esse participia et perf. pass. et fut. act. cf. Zumptii gramm. §. 153. adn. 1850. — Neque enim supinis, quae raro inveniuntur quibusque sermo Latinus facilius carere potuerit, probabile videtur nata esse illa participia, ex quibus participii perfecti quidem usus sit frequentissimus.

Aliquanto verisimilius est, quod cum Ramshornio (Allg. Schulzeit. 1833. p. 776.) voluit Dziadek³²⁾ ad participia perf. tanquam ad etyma referenda esse. Hoc si Zumptius §. 153 adn. ideo improbavit, quod non essent verborum intransitivorum participia perf. pass., non consideravit vir doctissimus, itum est, ventum est, alia haud raro usurpari. Sed ne Dziadekio quidem assentior, quum ei argumento, quo sententiam suam maxime firmari putavit, fides habenda non sit cf. supra adn. 32., cetera vero, quae attulit, non ea sint, ut nobis persuaserit.

Quae cum ita sint, nescio an statui oporteat, neutra ab alteris orta sed utraque e primigenia quadam verbi forma quasi ex fonte emanasse et syllabis tum (i-tum) aut sum esse efficta. Sed de hac re videant ii, qui linguarum originem et cognationem perscrutentur³³⁾.

30) Minus perspicue VIII. 9. 47: „praeterea ex forma participiorum praeteriti temporis duae terminationes inveniuntur, quarum prior in um“ etc. Haec ad similitudinem utrorumque possunt referri.

31) „Sciendum, quod si deficient supina, deficient etiam participia.“

32) De nonnullis locis grammaticae Latinae Conitz 1836. p. 4. „Maxime autem hac re ad illam sententiam adductus sum, quod supinum a plurimis verbis neutris abest, quippe quae solam tertiam passivi personam singularem et etiam hanc perraro admittant, quum tamen, quominus supinum et participium fut. act. formetur, nisi illam legem Latini secuti sint, nihil obstat.“ Illud de intransitivis non probatur, nam satis multa intransitivorum verborum supina reperiuntur, ut in prima conjug. ambulatum, aestivatum, cacatum, cessatum, coenatum, cubitum et composita, exulatum, hiematum, hibernatum, militatum, alia cf. §. 15 sq.

33) Jam supra, cf. adn. 20. commemoratum est, infinitivum in lingua Sanscrita in tum terminari. Is semper activam vim habet et cum supino I. comparatur pariter atque gerundium in twā

§. 9. Ceterum Zumptio §. 153 adn. assentiendum puto, non esse, quod in libris iis, qui pueris discendi causa scribantur, consueta illa et inveterata quatuor formarum principalium ratio mutetur; flagitandum autem est ab iis, qui Latinae linguae thesauros condituri sint, ut singulorum verborum indicent primum participium perf. pass., deinde participium fut. activi³⁴⁾, tum supinum et alterum et prius, commemorato, ubi hoc ad id dicendi genus est adhibitum, infinitivo fut. pass³⁵⁾, quem dicunt. — Nam aliter de vocabulorum declinatione certum iudicium fieri non potest. Quotum enim quodque verbum est³⁶⁾, ut de supinis tantum dicam, cujus utrumque supinum in usu fuerit? Cave enim credas, quae a veteribus grammaticis participiorum formandarum causa prompta sint, ab ipsis vera supina esse habita. — Ita ex supinis in $\bar{t}u$ exeuntibus, quae Priscian. XI. 4. 16 sq. posuit, ut inde syllaba $\bar{r}us$ adjecta participium fut. act., additas 3 littera et correpta u participium perfecti originem duxisse demonstraret, haec tantum in antiquorum scriptorum libris inveni: potu, fatu, esu, factu, lectu, auditu, et quod in verbis compositis quidem declinandis usurpatum est „latu“ (re-trans-prolatu). Non inveni: amatu, coenatu, domitu, potatu, statu, criminatu, osculatu, deletu, doctu, gavisu, placitu, pransu, ratu, veritu, mersu (gravia demersui Appul.) nuptu, partu, pexu, rutu, locutu, moritu, ortu, molitu. Eorundem verborum supina priora reperi haecce: coenatum, lavatum, potum et potatum, criminatum, esum, factum, latum in compositis, nuptum, locutum, (mortuum?), auditum. Locos singulos in altera hujus commentationis parte, ad quam sum transiturus, indicabo.

II.

De supino utroque separatim exponitur.

Particula prior.

De supino in $\bar{t}um$ finito.

§. 10. Priusquam supina in $\bar{t}um$ exeuntia, quae sunt in iis libris, quos legi, a veteribus scriptoribus usurpata, afferam, nonnulla praemittenda esse putavi.

formatum cum supino altero. Proxime accedunt in Prussorum prisca lingua infinitivi terminationes $\bar{t}on$ vel $\bar{t}un$ et $\bar{t}wal$. Conferri possunt infinitivi ejus sermonis, quo nunc utuntur Persae, in $\bar{d}en$ aut $\bar{t}en$ finiti. Haec aliis debeo. —

34) Hoc non omittendum esse censet Zumptius. Nunc quidem indicari non solet, nisi cum aliter declinatur atque participium perf., aut id ipsum non reperitur cf. Priscian. XI. 4, velut moriturus, oriturus, pariturus, ruiturus, cariturus; sonaturus, secaturus, juvaturus et adjuvaturus pro adjuturus, luiturus, hauriturus et hausurus. Abnuiturus, disciturus (Appul.), visiturus (inser. Orell. 4819). —

35) Eum infinitivum rarius inveniri ostendi §. 28.

36) Equidem haec inveni: cubitum, u, obsonatum, u, potum, venatum, habitum, visum, setum, captum, defensum, depromptum, esum, factum, prolatum, cognitum, petitum, quaesitum, inquisitum,

Caput I.

De accusativo, in quo positum est Supinum.

Supinum in $\overline{\text{cum}}$ desinens substantivi verbalis quartum casum esse supra (§. 7.) commemoravi. Eum casum a sermonis Latini natura non alienum esse demonstraturus primum affero vetustissimum illud Attii v. 599. Ribbeck. fragm. trag. N. 185. 6. „jussit proficisci exsilium quovis gentium“, quod nemo non componet cum consueto „exsulatum ire.“

Altero loco, Catull. 33, 5. „cur non exsilium malasque in aras Itis,“ nescio an praepositio, cui est alterum nomen subjectum, quodammodo ad alterum possit referri. Deinde non omittendum est, Turnebum pro obvagulatam ito“ (XII. tab.) conjecisse „obvagulationem ito“ cf. adn. 60.

§. 11. Proximae sunt illae locutiones infitias ire³⁷⁾, suppetias ire, exsequias ire.

Substantivum „infittias“ a Charisio p. 73. P. in monoptotis positum et in Philoxeni gloss. per ἀφίτησιν verum non reperitur nisi cum eundi verbo junctum³⁸⁾ estque inprimis a Plauto, bis a Terentio, semel a Nepote, praeterea a Livio, Curtio, Quintiliano, Vellejo, Tacito, Frontino usurpatum. Locis a Klotzio (Handwörterbuch v.) et Bonnellio (lex. Quintil.) allatis addo Liv. IX. 9. 4.; X. 10. 8.; Curt. VI. (VII.) 1. 8., Gell. II. 26. 27.; IV. 18. 6.; VII. 8.; X. 19.; XII. 2.; XVI. 9.; XIX. 8. Tertull. Apol. X. init. Macrob. Sat. I. 4. 24., III. 16. 5., VII. 6. 3. Alterum „suppetias ire,“ quod congruit cum supino suppetiatum ire, legitur in Varron. fragm. 304 Bip. N. nefantia, Hirt. Afr. 39 et 41., suppetias accurrere Appul. Met. 9., occurrere Hirt. Afr. 66. („suppetiatum decurrant“ Appul. dixit). Hirtius, illius vocabuli cupidissimus etiam venire, Afr. 5. proficisci 25. mittere 75 cum eo colligavit, Plautus Men. V. 7. 31. s. advenire posuit.

Ceterum illius substantivi et casus rectus in usu erat et quartus non hoc tantum modo usurpabatur. Etiam dativus et ablativus reperiuntur vocabuli „exsequiae,“ quod in hoc dicendi genus adhibitum cum eundi verbo Terentius, Ovidius, Silius semel quisque copulaverunt cf. Luebker, in Klotzii lex. v. — Cicero harum locutionum posuit nullam, nam quod exsequias prosequi dixit, cum supinis non est comparandum.

§. 12. Praeterea analogiae causa afferenda sunt vocabula venum et pessum.

auditum, haustum et hauritu Appul. Met. 2. 31. — Addo commemoratum et memoratu, attractatum et tractatu, dejectum et jactu, rescitum et scitu; nunciatum et pronunciatu, purgatum et expurgatu, sponsum et resposu; concessum et accessu Arnob. I. 63, suggestum et digestu, conventum iri et inventu.

37) Comparandum cum „negatum ire“ (Liv. n. iri).

38) Torrent. in Digestis „non calumniae causa ad infittias ire“ scripsisse commemorat“ Forcellinius v. — Apud Macrob. Sat. I. 4. 24 S. habet in infittias ire. Librarii saepe hoc dicendi genus conturbant cf. Liv. VI. 40. 4., IX. 9. 4.; X. 10. 8. v. interpr. ad XXXI. 31. 9. —

Venum, cujus dativus ³⁹⁾ et ablativus „veno“ apud Tacitum, ac dativus veni apud Appulejum ⁴⁰⁾ reperiuntur, quamquam scriptura non satis ubique certa est ⁴¹⁾, Valla I. 28, Saturnius VIII. 7, Sanctius III. 9. supinum esse putarunt, secuti opinor Priscianum, qui p. 907. P. „veneo quoque secundum analogiam venitum ⁴²⁾ debet facere, pro quo magis est venum in usu.“ At supinum non cadit in um, sed in tum vel sum. Est igitur nomen triptoton, quod dicunt, cum verbis dandi et eundi saepissime vel conjunctum vel coalescens, ut venum dare, vendere. Hoc ante Ulpianum et Paullum in praesenti tempore passivi generis non esse usurpatum dicit Lachmannus ad Lucret. p. 121 ⁴³⁾. In locum ejus succedit venire, cujus imperfectum „veniebam“ aliquot locis librorum fide muniri commemorat Zumptius §. 216 adn. Adde Cael. Sabin. apud Gellium VI. (VII.) 4. 3. ed Hertz ⁴⁴⁾. „Vaenierit“ inveni apud Afranium, Ribbeck. com. rel. 6. N. 76. 20. quamquam scriptura non satis certa est. Praeterea legitur in cod. Morel. Cic. de Fin. II. 31. 39. vaeneantur pro convincuntur ⁴⁵⁾.

Mirum illud „veniri“, cujus Diomedes mentionem facit, usurpatum est a Plauto fragm. 35. ed. Gronov. et a Titiano, cui Struvius p. 85. vindicavit. Adjicio tertium locum Inscr. lat. Orell. 4388 veto veniri, veto donari.

Discreta vocabula apud Ciceronem non inveniuntur ⁴⁶⁾, apud Sallust. (Jug. 28. 1.) venum ire optimi libri tuentur, legitur Liv. III. 55. 7. Gell. II. 18. 9. IV. 2. 8.; XX. 1. fin., venum solitos ire VII. 4.

Multo magis in usu erat venum dare, vel sic vel venumdare, vel venundare scriptum, maxime participium venundatus Sall. Jug. 91., Propert. IV. 18. (III. 19) 21, octies apud Livium, ut IV. 34. 8., Gell. IV. 2. 6., nonnunquam interponuntur vocabula, ut Liv. XXIV. 47. 6. venum a principibus datos Poeno, Sall. fragm. I. 15. ed Gerlach.: praedam venum aut dono datum.

Venundare Nep. Dio. II. 3.; Liv. 26. 34. 11.; 34. 50. 5. Orell. inscr. 2488. (u. c. 696.) Gell. I. 19., Caecil. Stat. 142. Bothe, Tac. Agr. 28. aliisque locis, quos affert Nipperd. ad Annal. IV. 1. cf. Ann. XVI. 31. De „veno dedisse“ supra dixi. — Raro alia verba illud assumunt: venum pecus egi Pacuv. v. 121. Ribb. N. 490. 16., sed voc. „egi“ parum certum est; venum ducier Plauti fragm. Lenones gemini Gronov. p. 1133.; venum asportare Pl. Mit. II. 3. 19.; bona venum distrahuntur Gell. XX. 1. 19.

39) cf. Nipperd. ad Tac. Ann. IV. 1 et 3.

40) cf. G. Voss. de Anal. III. 33.

41) cf. Tac. Ann. IV. 1., XIII. 51., XIV. 15.

42) Hoc usurpasse Sedulium hym. I. 21. commemorat Ruddim. I. p. 256.

43) Struvius l. c. p. 86. se ullum locum reperisse negat, in quo „vendi“ vel similia essent. Nescio an ab aliis jam indicatum sit Claudian. in Eutrop. I. 38. „dum vendi potuit.“

44) Gell. II. 18. 9. in quibusdam libris est pro venum ierat.

45) Alio errore „venerunt“ pro „venierunt“ saepe scriptum est a librariis, ut Liv. II. 17. 6.; XXIII. 37. 12. venit pro veniit II. 17. 6., venire, venere, venere pro veniere V. 16. 7.; IX. 42. 8., venerit pro venierat Cic. de Juv. I. 45. 85., veniunt pro veneunt Cic. Phil. II. 39.

46) cf. Orellium ad Cic. de off. III. 16. 66. ubi Gernhardus „in venundando“ scripsit.

§. 13. Ut de altera voce dicamus, pessum est monoptoton, de cujus natura alii aliter judicant. Scioppius⁴⁷⁾ quidem et Cortius ad Sall. Jug. I et 59 supinum esse opinati nobis non persuaserunt, Reisigius cum *πεσῖν* congruere putat, Doederleinus ex „perversum“ ducit, cui adversatus Duentzer⁴⁸⁾ ex per et syllaba affixa constare existimat, alii denique ut G. Vossius, quod videtur verisimillimum, a *βύσσοσ* repetiverunt. Pessum dare plerique scriptores dixere, cf. Hudemann in lex. Klotz. v. Addo Pacuv. v. 320. Ribb. ap. Prisc. I. p. 208., Caecil. Stat. v. 49. R. N. 514. 8. Plauti Bacch. III. 3. 3., Pers. IV. 9. 3., Rud. II. 6. 23. III. 2. 3., Trin. I. 2. 128., Ter. Andr. I. 3. 3., Cic. pro Scauro II. §. 45., Sall. Jug. 42., Val. Max. I. 8. 7. 2., Ext. 1., Tac. Ann. I. 9., III. 66., Petron 43., Florus I. 46. (III. 12.), pessum dare ad aliquid cf. Fabri ad Sall. Jug. I. 4. — Pessum ire praeter Plautum, Columellam, Senecam, Plinium, Petronium, Silium cf. Hudemann l. c. et Cortium ad Sall. Cat. 36. posuerunt Tac. Ann. I. 79. Tertull. ad Nat. I. 9.

Pessum abire: Pl. Aul. IV. 1. 12., Rud. II. 3. 64.; Truc. I. 1. 12., Tertull. Apol. 40., Hygini fab. 125. fin., pessum premere invenitur apud Plautum, agere apud veterem poetam dejicere apud Appul., mergere apud Prudent., sidere apud Senecam aliosque cf. lex. — per mare pessum Subsedere — urbes Lucret. VI. 589., ubi, quod Wakef. placuit, „passim“ a Lachmanno ne commemoratur quidem. —

§. 14. Praeterea urbium nomina post verba movendi in accusativo sine praepositione posita non omnino a supinorum ratione sunt aliena. Accedunt aliorum locorum regionumque appellationes non a poetis tantum pariter adjectae⁴⁹⁾. His denique licet non solum nomina propria locorum, sed etiam appellativa illis verbis conjungere, ut Lucr. VI. 743. quod loca cum venere volantes⁵⁰⁾. Plautus adeo dixit: abierit malam crucem Poen. III. 6. 4. et „malam crucem 160“ in ead. fab. Quid si pedestris orationis scriptores ab hoc dicendi genere non abhorruerunt? Nam et Sueton. Vesp. 14. „abire morboniam“ dixit et Appulejus haec scripsit: Met. I. 4. proximam civitatem pervenire, ibid. II. 42.: cum primum plateam vadimus, item de dogm. Plat. II. 616., v. Oudend. — V. Lobeck. ad. Ajac. 289. p. 213. — Sed jam tempus est ad ipsa supina progredi. —

Caput II.

Supina in tum terminata afferuntur.

Verba literarum ordine digesturus composita simplicibus adjiciam; si horum supina non erunt in promptu, tamen in loco, quem iis daturus fuisset, composita

47) cf. Ruddim. I. 121.

48) Archiv für Alterthumswiss. Maerz 1842. Idem jam sensisse videtur Linacer I. p. 86. — Hudemannus voc. cum *πεδον* vel *πέλα* comparat.

49) cf. Ruddim. II. 283. 36 et 279. De insularum nominibus cf. Dietsch. ad Sall. Ing. 28. 6.

50) Lucilii fragm. inc. 129. Charis p. 39. Gerl. p. 95. scripsit: „cum illa fora ierant“, praefereus „cum illi fora ierunt.“

inseriram. Quorum simplicia verba non exstant, ut deliberare, percontari⁵¹⁾, alia, eorum supina secundum literarum ordinem disponam. Primos ubique collocabo infinitivos futuri passivi, tum ire ceteraque verba intransitiva, denique transitiva cum supino conjuncta. Huic adjectos accusativos indicabo, de aliis objectis, quae dicuntur, separatim dicam.

Conjugationis primae, quam vocant et primum

§. 15. activae formae verborum supina.

Accusatum me a. advenit Ter. Phorm. II. 3. 13. venire Appul. Apol. 492. bis, cum accus. 483. (c. rec. Oudend. ed. Bosscha 1823 sq.).
 aestivatum abigere Varro B. R. II. 1. 16. ed. Schneider,
 ambulatum abire Plaut. Mil. II. 2. 96. educere Veget. r. m. I. 27.,
 deambulatum ire Cato ap. Cic. de or. II. 63. 256. abire Ter. Heaut. III. 3. 26.
 obambulatum ire Pl. Trin. II. 2. 34.,
 (anxiatum Beroald. proposuit Appul. Met. IV. 82. pro delassatum).
 Bellatum mittere Nep. Con. II. 2.,
 debellatum iri Liv. 29. 14. I. (bellatum quid. libri),
 Cacatum decedere Pompon. Bon. N. vepres Ribb. v. 130. (Guil. cacabum) venire Horat. Sat. I. 8. 38.
 currere Petron. 71. —
 cantatum venisse Hygin. fab. 165. init.
 (occentatum Gronov. conj. Pl. Most. III. 1. 66. pro extentatum)
 captatum me advenis Pl. Poen. III. 5. 20.; V. 2. 73. venire Syri sent. 253. ed. Bothe,
 (disceptatum Drak. ser. Liv. 35. 33. 8. sed praefendum videtur, quod Weissenb. posuit „disceptandum“ — discessum Lov. 6. disceptum Voss.),
 castigatum, prosilui amicum c. Pl. Trin. I. 2. 179.
 catillatum polliceri Pl. Cas. III. 2. 22. cf. §. 31 et 36.
 („ubi decuriatum aut centuriatum convenissent“ Liv. 22. 38. 3. Duker, Lipsius, Walchius poni voluerunt, sed ea scriptura et libris repugnat, in quibus est „ubi ad“ et eam ob causam displicet, quod passiva supinorum in tam exeuntium vis a Livii certe ceterorumque illius aetatis scriptorum pedestrium oratione videtur aliena. Sed difficile dictu est, utrum sit cum Fabio et Weissenbornio „ad decuriatum aut centuriatum“ scribendum, an quod magis placet propter illorum substantivorum insolentiam — neque enim voc „centuriatus“ alicubi illam habet significationem, neque alterum vocabulum ullo alio loco reperitur — cum Madvigio opusc. II. p. 360. „ubi ad decuriandum aut centuriandum.“ Quod dicendi genus saepius a librariis cum supinis est confusum, cf. §. 21. Huic loco comparo Cic. I. act. in Verr. 18. 54. „quae-convenit-censendi causa.“)
 Cessatum Horat. Epist. I. 2. 31.: „ad strepitum citharae c. ducere curam“ Haec eleganter vertit Strodtmannus 1855. „und mit Saitengetön zur Ruh zu geleiten die Sorge.“ Quae Bentl. conjecit „certatim ducere noctes“ vel „cessantem ducere somnum“ iis non opus esse ostendit Th. Schmidius, nec Dillenburger, Krueger, alii receperunt. Supinum illud libris munitum cum „mansum“ et „quietum“ cf. §. 17. v. comparandum est, ducendi autem verbum etiam Catullus et Livius ad hoc dicendi genus adhibuerunt. Nuper Pauly (1855 ed.) cum Cruquio et cod.

51) cf. Doederlein. Erläuterungen zu dem Vocabularium 1852 p. 21.

- Goth. 2. in quo tamen „curam“ superscriptum est, posuit „somnum.“ Hoc si rectum esset, Bentleianum „cessantem“ recipiendum foret; neque enim „somnum ducere“ quod significaret vel⁵²⁾ idem quod quiete frui, vel quod somnum „afferre“⁵³⁾, admitteret supinum. —
- cibatam iri Appul.,
 clarare: declaratum iri Liv. X. 21. 15.,
 clarigatum mittere Plin. H. N. 22. 2. 5.,
 coenatum venire Dictys. IV. 16. init. ed. Ded., pergere Arnob. VI. 4. ed. Or., deducere Dict. II. 44. in.,
 consideratum aliquid venire Dict. V. 6. fin.,
 (consultatum Var. ser. Dict. III. 24. pro consiliatum),
 coquinatum ire Pl. Pseud. 3. 2. 65. venire Aul. 3. 1. 3.,
 cubitum ire Pl. Cas. IV. 4. 27. V. 4. 8., Pseud. 3. 2. 58., Truc. 2. 6. 66., Cato R. R. 143. 2., Varro L. L. V. 69., Cic. pro Rose. Am. 23. 64. de Div. II. 59. 122., Plin. H. N. X. 21. 24. — Abire Pl. Amph. II. 2. 175., Most. II. 2. 55. Venire Lucil. Gerl. p. 85. 26. ap. Varron. L. L. VI. (V.) §. 69., sed videntur Varronis verba esse cf. Spengel. praef. XLI. — Concedere Appul. Met. I. extr. II. 30. p. 124. III. 51. p. 196. V. 90. p. 325. Discedere Cic. de Rep. VI. 10. 10. Se conferre Suet. Oct. 6. — C. reddita Appul. Met. II. 31. p. 126. (e-o vulgo) Praeterea vide Maer. Sat. 3. 12. 2. ed. Jan.,
 accubitum ire Pl. Bacch. IV. 4. 103., V. 2. 85., Men. I. 4. 7., II. 3. 17., Pseud. III. 2. 102.,
 Varro Fr. p. 310. (Bip.) N. esurigo,
 discubitum ire Pl. Merc. I. 1. 99.,
 excubitum mittere Sall. Jug. 100.
- Damnatum iri Quintil. IX. 2. 88. (Spald.) cf. §. 28. Appul. Met. X. 213. p. 689.,
 condemnatum iri Cic. pro Cluent. 26. 72.
- datum⁵⁴⁾ iri Pl. Cas. III. 5. 56., Ter. Andr. I. 2. 5., Heaut. Prol. 29., IV. 8. 16., Hec. Prol. alt. 32. Caes. civ. I. 72. Cic. II. Verr. V. 29. 73 et 74., apud juriseons. cf. Forcell. thes. v. praestare, fin. Denique Caton. R. R. 146. 1. ubi haec leguntur: „ponderibus modiisque domini dato iri primae cotulas duas“ datum iri scribendum videtur. cf. Schneider. — Ire — operam datum Pl. Poen. III. 1. 9.,
 (de „decuriatum“ cf. supra „centuriatum“,
 deliberatum mittere Nep. Alc. I. 2.,
 dicatum iri Liv. I. 7. 10.,
 indicatum mittere Liv. 44. 15. 1. Weissenb. ser.: „litterasque extemplo ad utramque gentem sciret indicatum mitti.“ De supino non foret dubitandum, si tutum esset „sciret.“ Sigonius „ut scirent indicatum“ scribendo effecit participium. Drakenb. mavult: gentem senatusque consultum mitti.
- („exensatum iri“ a quibusd. ser. Cic. Lael. 17. 63. pro „obscuratum“),
 („exenteratum“ Pistor. „externatum“ Camerar. posuere Pl. Most. 3. I. 65. cf. „extentatum.“ Verbi externandi, si quod fuit, vestigium est in participiali externatus).
- Exulatum⁵⁵⁾ ire Pl. Merc. III. 4. 59.; V. 2. 43.; V. 4. 20. Liv. I. 41. 7.; I. 60. 2.; I. 50. 6.; V. 53. 8.; VII. 1. 9. Abire Pl. Trin. II. 4. 135. Curc. IV. 4. 3. Merc. I. 1. 43.; III. 4. 6. Rud. II. 2. 19. Liv. II. 15. 7.; 35. 6.; III. 59. 10.; XXVI. 3. 12.; XLIII. 2. 10. Aufugere Pl. Pseud. IV. 3. 18. Profugere Ter. Ad. III. 3. 31.
- Flagitatum venire Cic. de or. III. 5. 18.,
 efflagitatum auxilium proficisci Hirt. Afr. 22.
- Habitatum rus h. abii Ter. Hec. II. 1. 27.; rus ex abeundi verbo pendet. Item: Argos h. concessit Nep. Them. 8. 1. — Migrare Ter. Hec. IV. 2. 13. Commigrare Pl. Trin. IV. 3. 77. Avehi Pl. Cist. II. 3. 27.,

52) cf. Verg. Aen. IV. 560.

53) Ut Hor. Epod. 11. 3.

54) Composita v., quae conjug. III. declinantur v. §. 18. post „consultum.“

55) „Exolatum“ vetustam scripturam fortasse servandam esse dicit Ritschelius in Praef. ad Trin. XCII. —

hibernatum reducere Varro R. I. S. 6., ducere Liv. X. 46. 9.
 hiematum redire Nep. Eum. 8. 1., discedere Dict. II. 7., reducere Nep. Ages. 3. 2., dividere
 Eum. 8. 1. cf. § 31. 1.
 Jugulatum iri Cic. ad Att. I. 16. 2.
 juvare: adjutum noctes ire Gell. 14. 6. 1.; tyrannos a. venire Nep. Timol. 2. 4.; licentiam a.
 properare Sall. frag. hist. III. 22. or. Licin. 16.; aliqm. a. proficisci Nep. Eum. III. 2 et 3.; mit-
 tere. Pl. Cas. III. 3. 13.
 Lassare delassatum iri Appul. Met. IV. 82. p. 299.
 laudatum aqm. venire Cic. Verr. II. act. IV. II. 24. —
 lavatum. Haec latior forma de purgando corpore dicentibus semper fuit in usu⁵⁶). L. ire Pl.
 Aul. III. 6. 43. Rud. II. 3. 51. Stich. IV. 1. 62. Ter. Eun. III. 5. 52. Heaut. IV. I. 41. Horat.
 Sat. I. 3. 137 et 6. 125. L. accersere Ter. Eun. 3. 5. 44. — Contra,
 lautum Pl. Stich. IV. 2. 15. — „venias — Vasa lautum“⁵⁷). Ter. Phorm. V. 8. 80.: venias mihi
 precibus l. peccatum tuum,
 legatum iri Cic. ad Att. X. 1. extr. (Or.) ad Quint. III. 1. 5. §. 18. Appul. met. IX. 184. p. 615.
⁵⁸) memorare: commemoratum foedus venio Pl. Ps. V. 1. 36.
 c. ire Appul. Flor. III. 16. 71. non est certum,
 militatum abire Ter. Heaut. I. 1. 65 — profugere id. Ad. III. 3. 31.
⁵⁹) Narratum ibat somnia Propert. III. 24 (II. 29.) 27. ed Lachm.,
 natatum venire Cic. ad Fam. IX. 2. 5. Fest. v. piscinae,
 negatum iri Liv. II. 13. 3.,
 nominatum iri Lactant. cf. Sanctii Min. III. 11. p. 477.,
 nunciatum venire Ter. Phorm. V. 8. 13., mittere Sall. Jug. 108. Liv. 44. 14. II. Dictys II. 23
 fin. et 27 med., remittere, III. 15 med. denunciatum alicui — venire Liv. IX. 36. 14.
 Obscuratum iri Cic. Lael. 17. 63 (ita Or. Seyff. Nauck),
 obsouatum ire Pl. Stich. III. 1. 43. pergere Mil. III. 1. 154. mittere Cas. II. 8. 5.,
 obvagulatum ito. In XII. tab. Test. portus pro domo: cui testimonium defuerit, is tertiis die-
 bus ob portum o. ito⁶⁰),
 occupatum noctem transire Pl. Stich. III. 1. 34. — collem mittere Frontin. strat. I. 5. 14. (Dede-
 richii emend.),
 oratum ire deam Pl. Poen. V. 3. 15. cf. Appul. de dogm. Plat. I. 569. p. 186., venire Pl. Amph.
 Pr. 50., Trin. III. 1. 10., Caes. G. VII. 12 et 32., Hirt. Al. 34 et 67., Cic. in Pison. 31. 77.
 Liv. 26, 27, 10. Dictys. II. 21 et 28., cum accusativo Liv. VII. 37. 5. (al. libri orantes), Dictys II.
 51 fin. — Id adeo te o. advenio Pl. Aul. IV. 10. 9. — opem o. conveniunt Liv. 22. 21. 3. Mit-
 tere Pl. Amph. Prolog. 20. Afran. v. 303. Ribb. N. de num. et cas, Sall. Jug. 24. in. Caes. G. VI. 32.,
 Liv. 24. 12. 2.; aliquid: Phaedr. IV. 17. 2., Tac. Ann. 14. 25. —
 ornatum noctes ire Gell. 14. 6. 1 et 5.,
 Pacificatum venire Liv. V. 23. 12.,
 (patrare) impetratum⁶¹) legare Gell. VI. (VII.) 14. 8. cf. Maer. Sat. I. 5. 14.,
 (piare) expiatum venire alqd. Cato Fr. p. 23. Lion, Prob. in Verg. V. 2. p. 348.,
 placatum deos egreditur Dictys V. 8. init.,
 ploratum venisse Cic. ad Fam. IX. 2. 5.,
 exploratum ire Liv. 27. 26. 10., redire e alqd. Dictys V. 4., egredi e. alqd. ibid.⁶²). Mittere
 Nep. Dat. 3. 4., Sall. Jug. 54.; Liv. 7. 37. 8.; 10. 20. 8.; 22. 15. 4 et 42. 4.; 33. 7. 4.; 35. 4. 5.;

56) Hoc addendum est Struvianis l. c. p. 187 et 253.

57) Ita Ritsch. cum A. reliqui l. „una.“

58) „Mandatum“, quod Dederich. in gloss. Dictys p. 259. affert, participium est (I. 17.).

59) „Mutatum“ Lucr. I. 671. fuerunt, qui supinum esse opinarentur cf. adn. 81.

60) Ita legitur apud Gothofr. p. 144 (qui — hic) et Lindem. p. 204. Nonnulli „obvagulatum.“
 Turneb. obvagulationem ito.“ Salmasianum „ei vagulatum itor“ refutavit Gothofr. Not. brev. p. 163.
 Antiqui coloris restituendi gratia proposuerunt Ursinus et Otto „obvagulatam eito.“ Funccius et
 Hauboldus „obvagulatam eito.“ Ceterum ejus verbi nisi supinum nihil reperitur. —

61) Olim. falso scr. Pl. Mil. IV. 3. 35. pro impetrassere.

62) Operarum vitio in ed. Drak. Liv. IV. 27. 10. „profectus exploratum fuerat pro „profectos.“

37. 34. 6.; 43. 10. 3. — Dictys. II. 45., VI. 7. Dimittere Liv. VIII. 7. 6. (missi Hav.), praemittere Sall. Jug. 105.,
 postulatatum adire Pl. Bacch. 3. 3. 28. venire alqd. Caes. G. I. 31., mittere Sall. Jug. 33. Liv. V. 36. 8.,
 potum venient-juvenci Verg. Buc. VII. 11., producere Varro R. I. 4. 19. agere Verg. Buc. 9. 24.,
 Varro R. II. 2. 12.,
 potatum redire Pl. Ps. V. 2. 28.,
 praecipitatum iri Dictys. II. 8.,
 praestinatatum pisces abire Pl. Capt. IV. 2. 68.,
 (privatum. Kayscr⁶³) Caecil. ap. Gell. II. 23. 10. coniecit: quae mihi quidquid placet eo privatum it [nec volt mihi] servatum. Similiter Spengel. Ribbeck rel. v. 148. — eo privat, servatam velim?),
 probatum iri Cic. ad Att. XIII. 25. 3.,
 comprobatum iri id XVI. 14. 1.,
 procare: prociatum Liv. Andr. Fest. prociatum Bothe 16.: matrem p. plurimi venerunt. Dictum est ut artitus pro artatus, impetratus pro impetratus.,
 pugnatatum vocare Varro L. L. IX. 164.,
 depugnatatum ire Cato Fr. 24. ap. Maer. Sat. XI. 1. 6.,
 expugnatatum ire aliquid Justin. 38. 7., qui ad Trojam e. ierunt Inscr. Hygini fab. 97.,
 oppugnatatum iri Q. Metell. ad Cic. (ad Fam. V. 1. 1.), delictum ire o. Pl. Bacch. V. 2. 52. cf. Liv. 28. 41. 9.; 36. 3. 12. Si ad Thebas o. isset Hygin. fab. 73. cf. 74 et 173. Venire cum accus. Cic. II. act. Verr. I. 31. 80., pro Tullio S. 55. bis, Liv. 2. 10. 8.; 7. 30. 13.; 21. 41. 13.; 25. 18. 10.; 30. 8. 8.⁶⁴), Tac. Hist. IV. 23. (ed Spir. oppugnantium) (Sall.) decl. in Cic. 2., Hygin. fab. 68 et 72 et 193. ad castra o. venerat Caes. G. V. 26. — Aegyptum o. proficisci Nep. Eum. 3. 2. — Ariciam o. mittit Liv. II. 14. 5.,
 purgatatum aliquid ire Gell. X. 19. 3. alqm. venire Liv. 45. 20. 7.
 Quaeritatum al. ire, Pl. Rud. 3. 4. 61. aliq. venire Pl. Men. Prolog. 71. alq.-currere Pl. Merc. V. 2. 16.
 Recuperatum patriam venire Justin. 18. 7.,
 repudiatum iri Cic. de Inv. I. 38. 68.,
 rogatum ire Varro R. R. II. 11. 12., venire Hygin. fab. 45., aliquem Pomp. Bon. N. septasia Ribb. v. 160. Maer. Sat. I. 2. 1. Mittere Caes. G. V. 36., cum accus. ib. I. 11.; VII. 5., Sall. Jug. 77., Cic. II. act. Verr. IV. 27. 63 bis.,
 interrogatum venire Appul. Apol. 492 bis.,
 prorogatum iri Cic. ad Att. VI. 2. 6.
 Sacrare: obsecratatum venire Cic. in Pis. 31. 77.,
 sacrificatum ire Pl. Poen. I. 2. 107., Maer. Sat. I. 12. 6.,
 saltatum venire Lucil. rel. Gerl. I. 28. N. cinaedl.,
 salutatum ire Martial. II. 18. 4., deos atque amicos Pl. Bacch. II. 3. 113. cf. Cic. ad Att. II. 7. 2. — Introire Sall. Cat. 28. 1. (al. libri ad salutandum, salutandum). Venire Cic. ad Att. II. 8. 1. II. Phil. 42. 105. Martial. II. 18. 3. aliquem: Cic. pro Sulla 18. 52., pro Rosc. Am. 20. 56., Liv. 45. 44. 5. (deos), Sueton. Oct. 64., Lamprid. Alex. Sev. 17., Gell. 16. 5. 9.; Maer. Sat. VI. 8. 20. Vade s. Martial. I. 70. 1. Deos s. domum devortor Ter. Phorm. II. 1. 82., Pl. Stich. IV. 1. 29. Deverttere Cic. ad Att. X. 16. 5. (al. div.). Mittere Cic. I. Cat. 4. 10.,
 sedatum te s. it Pl. Curc. I. 2. 23.,
 servatum ire socios Gell. VI. (VII.) 3. 44., proficisci s. illos Cato fr. 52. ap. Charis II. p. 190.,
 conservatum iri Gell. VI. (VII.) 3. 47., socios c. pergere ibid. 7. (observatum iri conjectum est Cic. Lael. 17. 63. pro obscuratum iri.),
 signare: assignatum iri Planc. ap. Cic. ad Fam. X. 18. 2.,
 sistentatum Pl. Truc. II. 2. 15.: „advenisti huc s. cum exornatis ossibus“ (Gronov). Sistentatum, quod probavit Doederl., duobus libr. Vaticanis munitum injuria a Freundio v. omissum est. Ceterum verbum hoc uno loco invenitur; nam Tac. Ann. XV. 18. nunc legitur „quo secupugnatatum.“

63) Göttinger Anzeigen 1855. XXXIX. N. 9.

64) Liv. X. 26. 7. Pall. duo et alii libri pro eo, quod scribitur, oppugnatatum habent oppugnatatum.

ritatem annonae ostentaret." Idem illud supinum Lipsius proposuit scribendum Pl. Most. 3. 1. 66. cf. extentatum.

spectatum ire ludos Nep. Reg. II. 1. Liv. 28. 39. 21, venire Cic. pro Sest. 59. 126. Tibull. IV. 2. 2., aliquid Varro R. R. I. 2. 10., Liv. 22. 14. 4., Val. Max. IV. 5. Ext. 2. — Proficisci Arnob. VII. 38. quo loco Orellius offert Prud. c. Symm. II. 192. E. senatu redire Cic. pro Sest. 55. 117. Admissi Hor. A. P. 5. Ferre Pl. Curc. V. 2. 45. afferre Poen. Prof. 29. ducere aliquid Cist. I. 1. 93.

sperare desperatum iri Cic. ad Att. XI. 13. 4. (ita Or.).

spoliatum iri Caes. G. VII. 66., Cic. II. act. Verr. III. 33. 77.,

stare: praestitum vel praestatum iri apud juriscons. cf. Fore. v.

supplicatum ire Pl. Persa 3. 3. 42., Cato Fr. 44. Fest sub corona. Liv. III. 7. 7 et 63. 5. X. 23. 1.; VII. 28. 8.; XXII. 10. 8., Val. Max. 3. 7. 1., tibi ultro s. venio Pl. Aul. IV. 10. 22., s. Marti per-
gimus Appul. Met. VI. 139. p. 465.

Tardatum iri Colum. de R. R. Praef.,

temptatum advenis Ter. Phorm. II. 3. 41. — Praeterea a nonnullis propositum est Pl. Truc. II. 2. 15. Ibi Acidal: ostentatum cf. sistentatum. Idem ostentatum in cod. Pyladis est Most. 3. 1. 66., pro:

extentatum, quod etiam Ritschellus scr. —
(tenuare: extenuatum eod. loco Rostius posuit.),

tractare: attractatum Attius ap. Cic. de or. 3. 58. 218.: iterum Thyestes Atreum a. advenit. Ita Ribb. v. 198. cum Erl. et IV. cod. Lagom., Ellendt. attractatum. — A Lambino conjectum: „me-
cum altercatum," deleta voce „Atreum," sententia excludi ostendit Ellendtius. —

trucidatum iri Cic. de Div. II. 9. 22.,

turbare: perturbatum iri Cic. pro Rabir. VI. 18., ad Att. 12. 19. 2. de Inv. II. 45. 135.

Usurpatum ire Muc. Scaev. (?) ap. Gell. et Macr. Sat. I. 3. 9. cf. §. 5.

Vapulatum: coctum ego, non v. dudum conductus fui Pl. Aul. III. 3. 9. cf. §. 5.,

vastatum fines ire Catull. 66. 12.,

vectitatum Cato op. Fest. cetera: quem ego denique credo in pompa v. ire ludis pro cetera.
Lion fr. p. 61 et Meyer fr. orat. p. 69. cum Scaligero praeferunt „v. iri."

vestigare: investigatum exire Hygin fab. 190. med.,

(vexatum propos. est Appul. Met. 4. 82. p. 299. cf. delassatum).

(Enni Ann. v. 351. Vahlen. ap. Donat. in Ter. Phorm. 2. 1. 57.: „Regni versatum pilam sum-
mamve columnam." Nescio an v. sit supinum. Scal. „regni vorsatam jam summovere co-
lumnam)."

violatum iri Cic. ad Att. II. 20. 2. —

§ 16. Verborum deponentium I. Conj. supina.

(altercatum Lambinus conjecit pro „attractatum" cf. §. 15.)

Aquatam. — Ire Cato fr. 21. N. gelus, Liv. 31. 42. Exire Hirt. Afr. 7. Egredi Sall. Jug. 93.,
progredi Frontin Strat. 3. 9. 3. — „Multitudo a. conveniebat" a quibusdam scr. Bell. Gall. VIII.
41. F. Kraner 1853. „aquatorum" posuit. — Mittere Hygin. fab. 169.,

aucupatum-concurreris Varro fr. 284. N. ignoscite.

auxiliatum venire Dict. IV. 3. fin., adventare III. 15. in.

Calumniatum ire Claudian. Mamerc. III. stat. an. c. 2., quem locum Cortius ad Sall. Cat. 36.
indicavit.

comissatum ire Pl. Most. I. 4. 5 et 22., Stich. V. 7. 7., Liv. 40. 7. 5. — abire Pl. Most. IV. 2. 73.
Venire Pl. Pers. IV. 4. 19. Rud. V. 3. 66. Liv. 40. 9 et 40. 14. 5. Appul. Met. II. 37. (B. co-
mensatum, Pal. Guelf. conversatum). Digredi Afran. N. protinus Ribb. v. 107. Sequi Liv. 40.
13. 2. Vocare Pl. Stich. V. 4. 4. Intromittere Ter. Eun. 3. 1. 52. Recipere Liv. 40. 10. 4.

Consiliatum-surgit Dict. 3. 24. in. (Crat. consultatum).

criminatedum venire Liv. 2. 37. 3.

Epulatum deducere Dict. 5. 16. med.

Fabulari: confabulatum accedere Ter. Hec. I. 2. 107.

frumentatum ire Pompej. ap. Cic. ad Att. 8. 12. C. 1., exire Liv. 22. 32. 2. Venire Appul. de
Mundo 750. p. 366. — Proficisci B. G. S. 10., Hirt. Afr. 9. 11 et 67. Liv. 25. 13. 10. Egredi

- Liv. 26. 29. 20. Frontin. Strat. 3. 2. 9. Mitttere Caes. G. 4. 32.; 6. 36. Sall. J. 56. Liv. 22. 23. 10.; 32. 15. 5.; 34. 26. 8.; inde f. circa horrea mittebat 31. 33. 6. Dimitttere 22. 24. 4., ducere 7. 37. 10. furatum ire aliena Appul. Flor. II. 11. Venire Pl. Rud. I. 2. 23. Trin. IV. 2. 22. Cic. pro Tullio §. 48. bis.
- Gratatum ire hospiti Pacuv. ap. Serv. in Aen. V. 40. Ribb. v. 187. Gell. XII. 1. 2., gratulatum ire Jovi Gell. IV. 18. Venire Varro fr. p. 244. N. foetum. Cic. Phil. II. 25. init., in Pison. 22. 51., Liv. 3. 57. 7.; 38. 37. 4.; 45. 13. 12.; 45. 20. 7.; 45. 22. 1.; 45. 44. 5., „de“ Liv. 45. 20. 7. — Convenire Caes. G. I. 30., Liv. 45. 17. 6. Concurrere Cic. pro Mur. 41. 89. Proficisci Dict. 6. 12. Mitttere Liv. 7. 38. 2.; 28. 39. 13.
- Hortari: adhortatum ibat. Appul. de deo Soer. 694. p. 162.
- (Injuriatum Lucil. II. 4. Gerl. N. p. 200: „inj. hunc in fauces invasse animamque Elisisse illi.“ J. videtur esse supinum, al. imparatum, in viriatum, inviriatum), insidiatum pergit Dict. 3. 15.
- Latrocinatum ire Pl. Trin. 2. 4. 198., lignatum ire Cato Fr. 21. N. gelus, Liv. X. 25. 6.; 40. 25. 4.; 40. 31. 9. Progredi 25. 34. 4.; procedere Frontin. Strat. 2. 1. 6. Dilabi Liv. 25. 39. 8.; 35. 51. 3. — Mitttere Pl. Capt. 3. 4. 125.
- Mercatum ire Pl. Merc. I. 2. 82., II. 3. 23. Mitttere Pl. Pers. 2. 5. 21., meridiatum venire Catull. 32. 3., mutuatum currere Caecil. Stat. II. Ribb. N. 474. 1.
- (Operatum Liv. I. 31. 8. participium videtur esse cf. Weissenb. l. c. et Haase ad Reisig. adn. 456. Aliter Drak. — Bentl. ad Hor. Od. III. 14. 6. „operaturum“ proposuit)
- opitulatum mihi ire Pl. Mil. 3. 1. 27.
- Pabulatum ire Liv. X. 19. 14.; XL. 25. 24.; 30. 9.; 25. 4.; 31. 9. Exire Liv. Epit. 57. fin. Prodire Pl. Rud. 2. 1. 6. Venire Caes. G. 7. 18. Egredi Liv. X. 3. 6. Progredi Caes. Civ. I. 48.; Liv. 25. 34. 4.; 28. 7. 6. Proficisci B. Gall. 8. 10. Procedere Frontin. Strat. 2. 1. 6. Dilabi Liv. 25. 39. 8.; 35. 51. 3. Mitttere Caes. Civ. I. 4., B. G. VIII. 17. Liv. 6. 30. 4.; 23. 44. 6.; 33. 7. 8. Frontin. Strat. II. 13. 6. Emittere Caes. Civ. I. 81., percontatum ire C. Titius ap. Macr. Sat. II. 12. Meyer p. 158., Ter. Phorm. II. 4. 22., aliquid Hec. I. 2. 2. Mitttere Sall. hist. fr. 3. 17. Non. 13. II. Liv. 35. 38. 8.; 38. 28. 5., Ammiau. Marc. XIV. 6. 23., aliquid: (Cato) ap. Fest. percontatum fragm. p. 74., piscatum abire Pl. Rud. IV. 1. 7., (populari Liv. 34. 48. 1. Froh. a. 1534: populatum isse pro „populantem ille“ Liv. II. 48. 4. Heumannus propos. in — agrum depopulatum transit. Drak., quamquam illam scr. non improbavit, scr.: depopulandum. Pariter Weissenb. Idem dicendum est de loco 22. 21. 3. — VIII. 26. 1., ubi est „depopulaturum“ (Weissenb.), librario scribendi „depopulatum“ consilium fuisse existimat Drakenb.), —
- praedatum irier Pl. Rud. IV. 7. 16. cf. §. 28. med., P. ire Liv. 1. 54. 2.; 23. 43. 7.; 28. 24. 8.; 29. 26. 1. Frontin. strat. 2. 12. 2. (emend. Deder.) Abire Liv. 3. 60. 4. (ire Gaertn.). Exire Nep. Alc. 8. 6. (Longol. p-am). Liv. 4. 36. 4.; 4. 55. 1.; 6. 21. 8. (p-i Gaertn.); 23. 44. 8. Proficisci Liv. 7. 31. 12.; 22. 3. 6. Frontin. Strat. 1. 5. 12.; 4. 5. 8. Descendere Liv. 3. 30. 4.; 10. 31. 2. Procedere (alii conc.) Hirt. Al. 10. Discurrere Liv. 35. 4. 2. Dilabi 25. 39. 8. Trajicere 2. 11. 2.; 27. 22. 9.; 27. 7. 16. Mitttere Cato fr. 41. N. ferentarii, Liv. 5. 16. 3.; 24. 20. 1.; 27. 5. 1.; 27. 7. 16.; 29. 1. 14.; 29. 28. 11.; 38. 15. 10. Frontin. strat. 3. 16. 3. Dimitttere Liv. 22. 13. 9. (misit Lov. 4.) 24. 20. 16. Ducere Liv. 9. 31. 7. (alii educ.); 34. 19. 9. Educere 34. 13. 2., precatum venire Liv. 8. 19. 10., mitttere 7. 31. 3., deprecatum venire Auct. belli Hisp. 35., Cic. Lael. 11. 37., quem secutus est Val. Max. IV. 7. 1. Sciscitatum ire Gell. 12. 13. 4. (scitatum al.) — deos descendant Liv. 45. 27. 8. Apollinem s. venire Val. Max. 7. 1. 2. Proficisci Hygini fab. 67; 109; 120; 122. Mitttere Varro fr. p. 360. ap. August. c. d. 18. 19., Liv. I. 54. 5.; V. 15. 3.; XXII., 54. 5 et 57. 5. Qui Delphos peterunt sc. Hygin. fab. 88. fin., („scitatum oracula-Mittimus“ scriptura a Servio commemorata Verg. Aen. II. 114. in ed. min. Heynii et Wunderl. recepta. Meliores libros secuti „scitantem“ posuerunt Sueton., Ladew., Wagn., Freund, Pald. Nec certius illud voc. est, quod num usurpaverint orationis prosciae scriptores, dubitat Drak., his locis: Liv. I. 54. 5., ubi habent Lips. Leid. I. Portug. pro sciscitatum, Gell. XII. 13. 4., ubi Hertz. scr. sciscitatum.)

speculatum ire Liv. 9. 36. 2. *Venire* 40. 25. 2.; 42. 25. 8. nunc pro „veniunt speculari“ nulla librorum auctoritate „speculatum“ scribitur. — Digressus S. Liv. 4. 39. 8., Weissenb., Drak, sed hic cum Sigonio degr. praetulit. *Mittere* Pl. Aul. 4. 1. 19., Varro frag. p. 271. N. vigiliae; Liv. 21. 29. 1.; 27. 5. 1.; 29. 28. 10.; 31. 33. 7.; 33. 6. 2.; 40. 30. 4.; Gell. IX. 13. Curtius IV. 10. init., Dictys VI. 13. Praemittere aliquid Sall. Jug. 108., Liv. 27. 42. 12. — *prospeculatum mittere* Liv. 3. 43. 2. (ed. ante Aldum spec.), (suffragatum Cic. II. Phil. 33. 82. Wernsdorf e conj. Ant. Augustini⁶⁵). Illa si esset recipienda, „vocatur suffragium“ idem foret atque „ut suffragia ferret,“ quod sententiae repugnaret. Orellius scr. „suffragia“ supplet „feruntur.“) *suppetiatum viciniam convocare* Appul. Met. VII. 137. p. 458., proclamares s. ibid. I. II. p. 51. (alii suppetiatim) *ciere* Met. VIII. cf. Forcell. v. pastorem s. ivit. VIII. 165. — *decurrere* IV. 70. p. 259., (tutatum Sall. Jug. 102. 13. Curtius ex uno Vin. 1., temere recepit, quod in cod. aliquot abest v. cula „ob.“ — Scribitur: ob regnum tutandum arma cepisse). *Venatum ire* Verg. Aen. 4. 117., Ovid. Met. 7. 805., Liv. Epit. 25. init. — *Exire* Hygin. fab. 18. *Proficisci* Nep. Dat. 4. 4., Dictys. 6. 8. *Mittere* Sueton. Tiber. 19. *Vocare* Pl. Men. V. 2. 82. *Ducere* (canes) Stich. I. 2. 82. *Ejicere* Varro Fr. 276. N. apertum. *Ablegare* Liv. I. 35. 2. —

§. 17. Verborum II. conjug. supina.

Auctum aliquid properare Sall. fr. hist. 3. 22. or. Lic. 16. *Cautum venire* Liv. 2. 37. 3. *Debitum iri* Juriscons. cf. Forcell. v. praestare fin. *Habitum. honorem ire* h. Pl. Cist. I. 1. 4., *ire gratias* Appul. Flor. III. N. 16. p. 71. (scr. v.), *prohibitum ire* alqd. Cato fr. p. 77. Fest. Parsi., Appul. de Deo Socr. 694. 162. *Mansum hoc* (= huc) m. veni Inscr. Orell. 4471 (anno u. 742), *monere: admonitum te id advento* Pl. Aul. II. 1. 24. a. *venimus te* Cic. de or. 3. 5. 18., *motum iri* Liv. 23. 34. 12. *Nocitum iri* Caes. G. V. 36. *Plere: completum aquam festinat* Appul. Met. 6. p. 119. (Oudend. em.) *Risum, haec r. veni* Cael. ap. Cic. ad Fam. 8. 14. 4., *derisum* adventit Ter. Eun. V. 2. 21., *te d. venio* Pl. Aul. II. 2. 46. Trin. II. 4. 47., *irrisum alqd. venire* Pl. Amph. II. 1. 40., *sessum ire* Cic. N. D. 3. 30. 74., *de Or. 3. 5. 18., abire* Pl. Rud. III. 4. 2., *transire* Suet. Caes. 39., *incedere* Pl. Poen. Prolog. 10. S. *venire conj.* Scaliger Varro R. R. I. 1. Schneider c. Gesnero: *fessum visere venissemus.* — *Ducere* Pl. Poen. Prolog. 20. *Deducere* Asin. Poll. ap. Cic. ad Fam. X. 32. 2. *Recipere* Cic. Cato 18. 63. (mscr. fessum), *obsessum turrim* — *profiscitur* Sall. Jug. 103. 1., *de „possessum“* cf. §. 18. „sidere.“) *sponsum vocare* Hor. Epist. 2. 2. 67., Phaedr. I. 16. 1. *Advocare* Cic. or. in P. Clod. et C. Curion. fr. 3. 4. *Visum iri* Nep. Att. 13. 5., Cic. de or. 3. 11. 42., ad Att. VII. 13. (a) 1. XV. 25., de Off. I. 14. 42. (feri l. videri d.) Brut. 24. 92., de Inv. II. 40. 117., ad Quint. 3. 6. 1.; II. act. Verr. 2. 17. 42. Tac. Ann. XI. 27., Plin. H. N. VII. 1. 6., Augustin. c. acad. 3. 7., v. aliquid *ire* Gell. 12. 1. 2., *procedere* Sall. Jug. 94. 5. — *Metelli Argentilla uxor Summanum visum pergens-declinavi* Orelli inscr. 4819. v. *ducere* Catull. X. 1. —

Supina verborum III. Conj.

§. 18. Formae activae.

Actum. gratias a. mittere Liv. 28. 29. 13., *gratias a. venire* Dictys. 2. 47., *actum iri* Cael. ap. Cic. ad fam. VIII. 4. 4. Cic. II. act. Verr. I. 4. 9. pro Sest. 59. 125. ad Quint. 2. 8. 2. Liv. 8. 3. 30., Hirt. Afr. 45.,

65) Prodiit ea conj. ex Vatic. scr. „suffragiatum.“

- arcessitum alqm. iit Ter. Eun. V. 2. 53. Pl. Rud. IV. 4. 12. aliquem mittere Pl. Stich. II. 3. 42., Amph. IV. 2. (suppos.) 63. Ter. Andr. III. 2. 35.,
 argutum iri Fest. v.
 Caedere: occisum iri Cic. ad Att. II. 20. 2.; IV. 3. 5.,
 cantum provocare Ter. Eun. III. 1. 13.,
 captum iri licet Sall. Fr. I. 15. or. Lepidi 21. Ita Cort. Gerl. Fabri, qui locum corruptum putat. Defendit scr. L. Mezger in Jahrb. ann. 1854. p. 453. — Jacobs. ed 1852. cum libris ser. posuit: „raptum“ id per „raptim captum“ interpretatus. — Sed propter ea, quae proxime antecedunt, „ne-ante capiamini“ illud „captum“ praefendum esse existimo,
 exceptum iri Cic. ad Att. 7. 22. 1.,
 receptum iri Frontin. strat. 4. 1. 23.,
 cedere: concessum iri Cic. de Juv. II. 8. 27.,
 cernere: decretum iri Cic. ad Att. XV. 9. 1.,
 coctum ire Pl. Aul. II. 5. 46., Pseud. III. 2. 57., venire Aul. III. 2. 15., conducere ib. III. 3. 9.,
 consultum mi ires Pl. Bacch. III. 6. 36., venire Varro ap. Appul. Apol. 474., Cic. de or. I. 60. 255., Liv. I. 20. 6. Mittere Nep. Eum. 6. 1., Them. 2. 6., Hygin. fab. 89.,
 (dare). Deditum venire aliquid Sall. Jug. 28.,
 (editum V. s. apud Appul. ef. redditum),
 perditum ire, adjectis accusativis „se, meos, rempublicam“, aliis Pl. Truc. II. 7. 7. Aul. IV. 10. 6., Ter. Andr. I. 1. 107., Sall. Cat. 36 et 52., Jug. 31.; Liv. 32. 22. 6.; 26. 27. 10.; 39. 10. 4.; Tac. Ann. 4. 66., Gell. X. 6. 2., Appul. Met. VI. 128., VII. 145. — Populos trahis perditum Prudent. Pass. Rom. 262., quem locum indicavit Cortius ad Sall. C. 36.,
 redditum iri Pl. Curc. IV. 2. 5. Juriscons. v. Forcell. thes. v. praestare fin., Cic. ad Att. VII. 1. 1.; pariter V. 15. 3. ib. Orellius pro corrupto „reddituro“ scribendum ratus non scripsit. Veniebam redditum, quod pepigeram Appul. Flor. III. 16. (al. editum),
 traditum iri Liv. III. 67. 1., Juriscons. v. Forcell. thes. v. praestare. Olim perperam scrib. Plin. Ep. II. 5. init. pro tradi.,
 defensum-patriam in pugnam betite Pacuv. N. betere Ribb. v. 255., socios d. pergere Gell. VI. (VII.) 3. 7. patriam d. revocare Nep. Hann. 6. 1.,
 ductum iri Caes. Gall. VII. 11., Civ. III. 42., Serv. Sulp. de dot. ap. Gell. IV. 4. init. (adductum iri pro adductum Liv. 25. 16. 7. in ed. priore Drak.),
 conductum venire coquum Pl. Ps. 3. 2. 15.,
 deductum iri Ter. Ad. 4. 5. 60., Cic. pro Mur. 33. 69., filios d. venire. Cic. ib.
 Emtum ire Varro R. R. III. 7. extr. Gell. 17. 8. 8. aliquid: Ter. Phorm. V. 5. 9., Varro R. R. III. 17. 11. — Venire-aliquid Cic. II. act. Verr. II. 50. 124. Mittere-aliquid Varro R. R. III. 17. 5. exemtum ire-aliquid Gell. X. 19. 3.,
 depromptum ire cibum Pl. Trin. 4. 2. 102.,
 esum se recipere Pl. Curc. II. 1. 12. Vocare Men. III. 1. 11., Stich. I. 3. 28.
 Factum iri Ter. Heaut. ProL. 19. Eo loco ille perrarus, ut videtur, infinitivus positus est propter haec quae antecedunt: „id esse factum hic non negat.“ Sequitur: „Neque se pigere et deinde factum iri autumat.“
 confectum iri Cic. ad Att. XI. 16. 1.,
 interfectum ire hominem Gell. XII. 1. 9.,
 madefactum iri Cic. de Div. I. 32. 68.,
 ferre (suere qui proponerent Cic. Phil. II. 33. 1. „suffragia latum“ cf. §. 16. suffrag.),
 praelatum iri Augustin. c. Acad. 3. 7., quem locum indicavit Orell. frag. Cic. p. 471.,
 prolatum iri Cic. ad Att. II. 16. 1.,
 fututum ire Martial. X. 81. 1., XI. 7. 13., venire X. 81. 1.
 Gerere: suggestum ire Tertull. de patientia 1.
 Ictum iri Liv. 9. 10. 9.
 Jacere: dejectum ire-monumenta Hor. Od. 1. 2. 15.,
 projectum iri Appul. Met. 9. 202. p. 660.,
 rejectum iri Cic. ad Att. I. 18. 7.,
 trajectum ire Frontin. Strat. III. 13. 6.,
 jungere: adjunctum iri Cic. ad Fam. XV. 15. 2.
 Laesum iri Q. Metell. ap. Cic. ad Fam. V. 1. 1., repetitum a Cicerone V. 2. 1.,
 linquere: relictum iri Sall. Jug. 112. Liv. Ep. 22. fin.,

lusum it Horat. Sat. I. 5. 48. Varro fr. p. 238. N. lusus: „ut magister dimittat lusum“ Doederlein. „lusum“ supinum esse arbitratus est, quod non diceretur „lusus“ pro ludo, illud esse pueritiae Britannici Tac. Ann. 13. 17. (Ita emend. Lipsius. Mscr. illud esse, inde Rhenanus illuisse.)

Minctum ire C. Titius ap. Macr. Sat. III. 16. 16. Meyer p. 158.

Altera forma „mictum“ quae etiam hoc loco in aliquot libris invenitur, scr. Hor. Sat. I. 8. 38. m. venire. — Haec adde Struvianus p. 261 et 208, ubi cum nactus et nantum componas.

mittere: admissum iri Liv. 3. 59. 3.

(De „nexus“ Liv. 8. 28. 2., dixi §. 5.)

Noscere: cognitum promissa - misit Sall. Jug. 93. 7.,

nuptum: ultro ibit n., non manebit auspices Plauti Cas. Prol. 86. Olim falso leg. Martial. 3. 23. 19. pro nupturire. —

nuptum dare: Pl. Aul. Prol. 27. II. 8. 14., Cas. IV. 1. 12., Pers. III. 1. 55., Ter. Ad. 3. 2. 48., Val. Max. IV. 4. 10., VII. 1. 1., Hostis est uxor, quae ad virum n. datur Pl. Stich. I. 2. 83., quo dedisti n. ibid. 85. Plerumque accedit datus, cui puella datur, significans: Pl. Cist. I. 1. 44., Aul. II. 3. 4., IV. 1. 8., Cas. II. 3. 36., Stich. I. 2. 79., Trin. III. 2. 87., Ter. Andr. II. 1. 1., Hec. IV. 1. 13., Phorm. IV. 5. 8.; Nepos Paus. 2. 3., Dio. I. 1.; 4. 3. — Liv. I. 44. 9.⁶⁶), Liv. 23. 2. 6.; filiamque Romam n. Livio dedisset⁶⁷), Suet. Oct. 63., Val. Max. IV. 4. 9., VII. 1. 1., Ulpian. (a Drak. alt.) XI. §. 3., Tertull. de cor. 4.,

nuptum locare virginem huic: Ter. Phorm. V. 1. 25., pro quo Aurel. Vict. vir. illustr. 89. dixit „solemni nuptu filias locabant.“ A vetustioribus subst. „nuptus“ non adhibetur nisi originis repetendae causa. (Varro. L. L. 4. 21.)

nuptum collocare Pl. Trin. III. 3. 7., Caes. G. I. 18., Juriscons. cf. Drak. ad Liv. 1. 49. 9. Idem Colum. de R. R. IV. 3. e cod. Sangerm. restitui vult pro eo, quod vulgo leg. „nupti.“ Hoc ipsum „nuptui collocare“ inveni Hygini fab. 157. med. (ed. Scheffer 1674) — N. mitti Sall. hist. fr. II. 25. Gerl.

N. tradere Justin. 43. 3. Dictys II. 25. fin.,

ut hia reddita nuptum Ennius ap. Serv. in Aen. 3. 333. „more veteri pro data accipiendum, re ergo abundat.“ Vahlen. annal. v. 59.

Pastum ire Pl. Most. 4. 1. 22. Pers. 2. 5. 17. Exire Varro R. R. II. 4. 19., III. 6. 14. Phaedr. II. 4. 14. — Varro R. R. II. 2. 16 bis et II. 2. 19. in quibusdam libris est „in pastum.“ Item II. 2. 15.: p. prodire. — Cupiunt sequi matrem p. II. 4. 20. — Missae p. — mularum Hor. Sat. I. 5. 18., agere Varro L. L. V. 62. fin. — Exigere id. R. R. II. 4. 6 bis. — Propellere Liv. 25. 9. 6. Impellere Leg. Thor. fr. alter. apud Goesium p. 337.,

pellere: repulsum iri Cic. de Inv. 2. 39. 115.,

petitum ire Catull. 61. 153., gratiam Pl. Aul. II. 3. 69., aquam Liv. I. II. 6. Venire - aq. Liv. 9. 20. 7.; 45. 23. 1., Val. Max. 6. 9. Ext. 7. Flor. I. 44. (III. 10.) Dictys. VI. II. Aquam p. egredi Val. Max. IX. 6. 1., auct. libri de orig. gent. Rom. 20. cf. Krause fragm. hist. p. 176. Mittere p. aliquid Pl. Cure. I. 1. 68., Liv. I. 15. 5. VII. 30. 3.⁶⁸), Justin. 38. 3. Hygin. fab. 126 et 169., repetitum: Helenam r. ire Hygin. fab. 98. Venire: Utrum r. Macedoniam veniret. Nep. Eum. 6. 1. Ita Nipperd. Koch⁶⁹), Plumas r. venire Hor. Epist. I. 3. 18.⁷⁰), Res r. se venisse Liv. I. 22. 6.; III. 25. 6.; IX. 45. 6. Jure belli res r. proficisci Gell. 16. 11. 6., rep. eos prof. Hygin. fab. 63., ponere: praepositum iri Ter. Eun. I. 2. 59.,

66) Nuptu, nuptui al. Similiter pabulatu pro p-um Leid. 2. habet Liv. 6. 30. 4.; sessu pro s-um lib. Ox. Cic. Cato 18. 63.

67) Nuptam, nuptu, nuptui, libri al. — Item libri al.: Romae, Roma. Accusativus aequae positus est ac Caes. G. I. 18. in alias civitates n. collocare.

68) Liv. 7. 31. 3 pro „precatum“ in quibusd. libris est „petitum.“

69) Ultraj. ed. et Schottus r. iret, Lambin. conj. expetitam M., Bosius: repente in M., Staver. proponit repetita M-a i. e. revocata ad Olympiam.

70) Jos. Neri. Anal. I. 5. Tac. Ann. 14. 61. scribi vult „ut laudes repetitum venere“ pro „repetitum venerantium.“ Haec verba subditiua esse ostendit Nipperd.

premere: depressum ire Pl. Cist. I. 1. 39.,
(promere cf. emere).

Quaesitum ire Q. Catul. ap. Gell. XIX. 9. 14. (Hertz). Weichert poet. Lat. rel. tribuit Licinio Calvo. — Arnob. V. 24. Tu tibi is laudem q. Ter. Heaut. 2. 3. 74., Gell. II. 29. 6. Venire Sall. Jug. 109. fratrem Pl. Men. II. 1. 7., Poen. III. 1. 18., Mil. II. 5. 32., Verg. Geo. 4. 449., Val. Max. V. 4. 1., Macr. Sat. I. 2. 5. — Proficisci Pl. Merc. V. 3. 98. — Dona q. properare Sall. fr. hist. V. 7. Gerj. Prisc. 18. 4. 113. Dimissis - ad frumentum coemendum - non in Etruriam modo etc - sed q. in Siciliam quoque Liv. II. 34. 3. Hoc „quaesitum“ ut ineptum ejecturus Gronov. conjecit „sed trans fretum in S-am quoque.“ Aliter Drak. Restat Verg. Aen. 9. 241.: „si fortuna permittitis uti, Quaesitum Aenean et moenia Pallantea.“ De quo loco v. §. 32. fin., ex quaesitum - mores venis Pl. Stich. I. 2. 50.,

inquisitum ire. Cic. pro Seauo II. §. 23. i. in te venerit Cic. II. act. Verr. IV. 63. 145. (al. ad inquirendum). Aliquem Dictys. VI. 9. missi de-; Liv. 40. 20. 3. — Proficisci Hyg. fab. 190. init. quietum abire Dict. IV. 16. V. 1.

Raptum iri Appul. Met. IX. 184. p. 615. R. ire codd. in Sall. fr. cf. „captum“ — aliquid Tac. hist. II. 6., Ann. IV. 1. 71) Capitolin. Maclin. V., Lamprid. Alex. Sev. I. cf. Appul. Flor. 4. 23. — Venire Syri sent. 186 Bothe. Pergere r. res Dictys. 3. 23.,

direptum iri Cic. ad Quint. I. 2. init., ad Att. IX. 9. 2.,

ereptum ire Pl. Cas. III. 6. 2., aliquid Pers. I. 2. 11., Sall. Jug. 85., Liv. 28. 41. 2. Plin. Pa-neg. 35. 3. Quam e. venit Ter. Eun. 4. 6. 14.,

praereptum venire sponsam Pl. Cas. I. 1. 14.

Rumpere: Proruptum Verg. Aen. I. 246.: fontem — Timavi, Unde per ora novem vasto cum mur-mure montis It mare proruptum.“ Vossius ad Bucol. S. 6., quem secutus est Ladew., supinum esse p. existimat; nec profecto interpretet cum Wunderlichio: — „(aqua) — in unum flumen collecta maris speciem refert.“ nam et parum verisimile est, flumen mare esse dictum, neque placet proruptum mare quod ut „proruptus Vesuvius, proruptus sanguis, sudor“, significaret „ein hervorbrechendes Meer.“ Id igitur copulatum cum „unde“ h. e. ex fonte, quam absurdum fuerit futurum, cuius facile patet. Sed ne supinum quidem ab omni dubitatione tutum est, quod Timavus dici vix potest mare prorumpere, pro „perrumpere.“ Nam illud verbum cum alii tum Vergilius cum praepositione conjungere solent, ut Aen. 7. 32. Tiberinus — in mare prorumpit etc. Georg. I. 98. autem, quem locum affert Vossius l. c. „proscisso quae suscitatur aequore terga — prorumpit aratra“ nunc eum B. scribitur: perrumpit. Idem vocabulum, quod in libris saepissime cum altero confundi docet Drakenb. ad Liv. 4. 29. 3 et ad Silium I. 473., hic quoque restituendum esse arbitratur. — Ceterum cum hoc Vergilii loco comparandus est Horatianus ille cf. „dejectum.“ —

Serere: Consertum Cic. pro Mur. 12. 26.: inde ibi ego te ex jure manu e. voco (manum Lamb. manu Lall.) et deinceps: ex jure manu e. vocasti, inde ibi ego te revoco.“ Item de or. I. 10. 41. Et vetustiora Ennii a Cicerone ad Fam. 7. 13. 2 et Gell. 20. 10. 4. allata: non ex jure manum (manu in Cratandrina, Victoriana I. et Graeviana minore) consertum, sed magi ferro Rem. repetunt. Annal. 276. Vahlen. Ut aliae juris formulae usu quotidiano tritae in brevius cogebantur, sic „ex jure manum consertum“ esse usurpatum ex Gellii l. c. discimus. Etiam Varro ejus locutionis facit mentionem v. lex.,

desertum iri Ter. Andr. 2. 3. 28.,

(serere Cato Rust. V. 4. aliquot libri „satum“ pro „satui“ habent: satui semen, — oleum mutuum dederit nemini.)

sidere: possessum: Carthaginem p. isse Cic. pro Balbo II. §. 5. (isse possessurum cod. Steph., esse profectum ed. ante Ernest.) Justin. 38. 7. — In bona Scipionis p. publice quaestores praetor misit Liv. 38. 59. 8. (p-a Voss. et Vov. I.)

solvere⁷²⁾: absolutum iri Cic. II. act. Verr. II. 58. 142.

⁷³⁾ tollere sublatum iri Cic. ad Fam. 8. 13. 1., Hirt. Al. 19., Liv. 35. 13. 7.,

⁷¹⁾ Vulgo captaverit. Illud primus Pichena e cod. Medic. scr. „raptum perit“ restituit. — Paschal. coeptaverit.

⁷²⁾ Solutum Liv. 24. 18. 5. Doeringius perperam pro supino habet cf. Fabri l. c.

⁷³⁾ Tactum iri Pl. Trucul. IV. 4. 33. Petiti conj. In cod. est „se hodie-re.“

trahere: attractum iri Cic. ad Att. X. 1. 3.
 Vertere: eversum iri Dict. 2. 26. fin.; alios civitate e. irent (Sall.) II. Epist. ad Caes. 4. — Potestatem e. proficisci Sall. fragm. hist. I. 15. (or. Lep.)
 vincere: convictum iri Appul. Apol. V. 16. —

§. 19. Verborum III. Conj. deponentium supina.

Locutum ire Varro L. L. V. 66. med.: hinc adlocutum mulieres ire ajunt, cum eunt ad aliquem locutum consulendi causa.,
 (mortuum ivit pro vulg. „mortem bibit“ Salmas. librorum vestigiis insistens scribi voluit Tertull. de pallio cap. II. in Notis p. 105. (ed. Paris. 1622.) interpretatus: mortuum est, mortuum factum est. Idem vero ad Solin. p. 432. „in mortem ivit“ maluit. Neutrum improbavit Oehler p. 922., posuit tamen „et propinquitatis maris juxta cum solo mortem vivit.“ Haec scriptura nec librorum fide nec sententia munita quum non placeat, aut ad vulg. redeundum aut alteramutram Salmasii conjecturam recipiendam puto. Quin illud „mortuum ivit“ Tertullianus scripserit, qui et aliis locis supinis sit usus, certe non obstare puto locutionis novitatem. Quid enim ita est insolitum, ut ille dicere fuerit dubitaturus?)
 Questum meas fortunas eo. q. Pl. Cas. II. 1. 14., de aliqua re Liv. 34. 62. 5. Venire Varro fr. 298. N. juxta, Cic. II. act. Verr. I. 31. 80., Liv. X. 11. 11., injurias Liv. III. 25. 6., V. 36. 8., de: Liv. 26. 26. 8., 26. 29. 4., quem locum fere descripsit Val. Max. IV. 1. 7. — Id. V. 8. 3. Mittere Sall. Jug. 20., Nep. Chabr. 3. 1., conquestum venire de Liv. Epit. 54.
 Ultum (iri fortasse aliquot Dictys locis scribendum est cf. §. 28. med.) Neque dux Romanus ultum iit Tac. Ann. IV. 73. (Pichena: R-os) u. ire injurias festinat Sall. Jug. 68. Liv. II. 6. 3., Curt. X. 8., iit Tac. Ann. 12. 45.; 15. 1 et 49. hist. 1. 67.⁷⁴⁾ Quintil. XI. 1. 42., Justin. 38. 5. Appul. Apol. 511., Arnob. 3. 16. Dictys. VI. 7. (v. scr.) Neque ego vos ultum injurias hortor. Sall. fr. hist. III. 22. cf. §. 32. Ultum injurias rapiebat Dictys. I. 4. cf. §. 32. fin.

§. 20. Verborum IV. Conj. supina.

Auditum ire Gell. 9. 15. 3., aliquem 18. 5. 3., currere-aliquem 3. 13. 2.
 Cire: accitum auxilia mittere Liv. X. 4. 12., Dictys. 6. 12. venire-aliquem id. 5. 6.
 Dormitum ire Pl. Aul. II. 4. 23., Curc. I. 3. 27., Most. III. 2. 4 et 16., Caecil. Stat. ap. Prisc. X. p. 888. Ribb. v. 96., Hirt. Afr. 88. Horat. Sat. I. 5. 48.; I. 6. 119., Martial. X. 84. — d. abire Pl. Pseud. II. 3. 70. Priusquam me d. conferam Cic. ad Fam. IX. 26. 1. — [d. dimittitur Hor. Epist. I. 7. 73.
 Haustum venire Amob. V. I. (relata ad Valer. Antiat. cf. Krause ad fr. hist. 272.) — Accurrere Arnob. V. 6.
 Punitum it. Appul. Met. 8. 165. (emend. Oudend.).
 Scire: rescitum iri Ter. Ad. I. 1. 45.,
 servitum matribus ibo Verg. Aen. II. 786., — tibi me abducito Pl. Pseud. I. 5. 106.
 Venire: conventum iri Appul. Met. 6. 124. p. 425.,
 inventum iri Cic. de Div. II. 7. 18. cf. adn. 93.

§. 21. In supinis scribendis librarios nonnunquam esse lapsos jam supra commemoravi cf. §. 18. nuptum, pastum, al. Cum gerundiis et participiis aliisque⁷⁵⁾

74) Tac. Ann. 13. 44. Lipsius vol. „ultum isse“ pro „ultum esse.“

75) Ita in singulis pluribusve libris reperiuntur: Repeti pro repetitum Liv. 3. 25. 6., acciri pro accitum 10. 4. 12., comessantium pro comessatum 40. 7. 5., eodem modo orantium 7. 37. 5., oppugnantium Tac. H. 4. 23.; supplicum Liv. 3. 63. 5.; praedati 6. 21. 8., possessa 38. 59. 8., captaverit pro raptum ierit Tac. Ann. IV. 1. cf. var. scr. Cic. pro Balbo II. 5. 5. Spectaculum pro spectatum Liv. IX. 36. 2 et 22.; 14. 4., praedam pro p-um II. 12. 2., exploratores pro e-um VII. 37. 8.

esse confusa docent interpr. ad Liv. I, 49, 9; II, 48, 4; IV, 9, 11; VII, 37, 5; XXII, 9, 10 et 21, 3; XXIII, 35, 15, Ellendt. ad Cic. de or. III, 5, 18. Aliquoties Oudend. supina restituit cf. ad Met. I, 11, p. 51; II, 31, p. 126; VI, p. 119; VIII, p. 165; Flor. III, N. 16, 71; IV, N. 23. — Nec dubitandum est, quin recte scripserint Orellius, Halmius, alii Cic. II. act. Verr. 4, 65, 145: inquisitum. Minus necessarium videtur, quod Dederichius posuit „occupatum“ Frontin. Strat. I, 5, 14. — v. §. 28. in.

§. 22. In his tantis periculis fieri poterat, ut unum alterumve supinum librariorum imperitia perditum iret. Cui quae erepta, quaeve omnino intacta sint relicta, ex iis supra indicavi CLXXXV. in $\overline{\text{tum}}$ exeuntia: quibus si addideris LVII. tantummodo ad infinitivum fut. pass. qui dicitur, adhibita, efficiuntur ducenta quadraginta duo, in quo numero non sunt XIV, de quibus non satis constat. Ex iis longe plurima (CXXXVIII.) prima, undeviginti secunda, septuaginta quinque tertia, novem quarta conjugatione, quam vocant, declinantur. Deponentium verborum I. Conj. triginta fere, tertiae quatuor, secundae et quartae nulla sunt.⁷⁶⁾ Intransitivorum aequae ac transitivorum verb. supina esse usurpata, locis allatis facile cognoscitur. —

Caput III.

Qualium verborum supina in $\overline{\text{tum}}$ exeuntia fuerint usurpata, in conspectu ponitur.

§. 23. Quoniam supina in $\overline{\text{tum}}$ finita indicavimus, sequitur, ut de praecipua eorum significatione disputemus. Gernhardus l. c. p. 116 „significant“, inquit, „ea negotia, quae more recepta sunt et consuetudine certisque temporibus aut interdum vel aliquoties ab omnibus aut ab iis rite geri solent, quibus tribuuntur.“ Sed videamus singula:

1) Primum supinis significantur, quae omnes homines naturae necessitate faciunt: Esum, (coenatum, epulatum, obsonatum) potum, (potatum), quamquam „potum“ ita tantum usurpatum reperi, ut ad bestias referretur. Cubitum, (accubitum), cacatum, mictum. Ad haec proxime accedunt: visum, auditum, locutum (alloc.), lavatum, sessum.

2) Deinde negotia et munera, quae sunt quorundam ordinum vel hominum, primum militaria ut bellatum, pugnatum, (compos.) militatum, insidiatum, latrocinatum, ambulatum (Veget), obsessum, possessum, occupatum, auxiliatum, praedatum, frumentatum, lignatum, pabulatum, aquatum, trajectum ire, hiematum, hibernatum, quietum, excubitum, speculatum, exploratum, clarigatum, pacificatum, res repetitum. Aliorum publicorum aut privatorum munerum vocabula sunt: inquisitum venire (auctoritate senatus); laudatum venire dicuntur legati a

76) Jam hoc loco commemoro, supinorum in $\overline{\text{tu}}$ finitorum minorem esse numerum. Inveni enim fere LXV. (XXII. primae, IV. secundae, XXXII. tertiae, VII. quartae conjugationis). XV. alia sintae supinis adnumeranda necne incertum est. — Deponentium verborum supina in $\overline{\text{tu}}$ finita sex I. Conj., unum II. Conj., sex fere III. Conj., IV. Conj. nullum inveni. Verborum intransitivorum perrara sunt supina altera.

civibus missi; obvagulatam ire in XII. tab., salutatum venire etc. de salutatione matutina. Ad res domesticas spectant: Coctum, coquinatum, depromptum cibum, praestinatam, obsonatum, emtum, mercatum, conductum, vasa lautum, Piscatum, venatum. Latius patent habitatum, mansum, quibuscum est conferendum exsulatum. Ad vitam pastoriciam pertinent: potum vel pastum agere, haustum, abigere greges aestivatum. De rebus ludicris vel jucundis dicuntur: ambulatum (comp.), natatum, saltatum, cantum et cantatum, lusum, spectatum ludos, cessatum ducere curas. Ad rem divinam sunt referenda: sacrificatum, supplicatum, gratulatum, salutatum. Denique suum locum poscunt: nuptum, sponsum et obscoena quaedam vocabula.

3) Ea quae nec naturae necessitate nec statis negotiis, sed consuetudine et moribus vel ab omnibus vel a quibusdam verisimile est nonnunquam fieri:

- a) Oratum, rogatum, precatum, depr., obsecratum, flagitatum, postulatum, petitum, quaesitum et compos.; admonitum, adhortatum, impetratum, prociatum, accessitum, mutuatum.
- b) Interrogatum, sciscitatum, percontatum, quaeritatum, investigatum, cognitum, aucupatum, consultum.
- c) Consideratum, consiliatum, deliberatum.
- d) Nunciatum, narratum, confabulatum, commemoratum, salutatum, laudatum, gratulatum, actum gratias, gratias habitum.
- e) Adjutum, opitulatum, suppetiatum, auctum, operam datum, servitum, defensum, servatum, deditum, redditum, instructum, exornatum.
- f) Questum, conq., accusatum, criminatum, purgatum, lautum (peccatum), expiatum, placatum, sedatum, castigatum, ultum; prohibitum, depressum, cautum, perditum, eversum, vastatum, attractatum, injuriatum, calumniatum, vapulatum, captatum, risum, de-irrisum, illusum, contumeliam factum.

§. 24. Quorum verborum supina non fuerint in usu quaestio difficilis est. Praeter ea, quae ita sunt comparata, ut supina formari non potuerint,⁷⁷⁾ illorum verborum, quae nunquam ad hoc dicendi genus sed tantummodo ad unam vel plures earum constructionum, quae supini loco post movendi verba poni soleant, adhiberi Cap. VIII. ostendam, supina in usu non fuisse existimo. Ejusmodi verba sunt:⁷⁸⁾ Dicere, ostendere, demonstrare, appellare, exponere, docere, colloqui, vetare, jubere, suadere et dissuadere, monere, commendare, avocare et revocare, scire, perspicere, re — inspicere. Elicere, compellere, ejurare. Ferre, inferre, traducere, advehere, avehere, addere, complecti, componere, intercedere, intercurrere, persequi, maturare.

77) Ut meditativorum plurima, non omnia cf. Gahbler, Jahrb. für wiss. Kritik 1835 N. 99. p. 797. 1835.; inchoativa, multa alia verba potissimum intransitiva, deponentia, impersonalia, v. Struvium l. c. §. 24.

78) De infn. fut. pass. cautius judicandum est; nam quamquam nullius horum verborum reperi infnitive futuri passivi, tamen unum et alterum verisimile est ad illud dicendi genus fuisse assumptum.

Jam ea verba, quae ab illorum natura, quae supra §. 23, 1 — 3. adumbravi, omnino sint aliena, ut verba affectum habitumque animi vel corporis statum significantia, ad supinorum structuram non fuisse accomodata, per se intelligitur. Eadem fere ratio est eorum, quae mentis actionem non ad alios homines vel movendos vel docendos pertinentem designant, ut *reputo*, *sentio*, *rationor*, *reputo*, *judico*, *argumentor*, *conjiicio*, *colligo*, *autumo*, *contendo*, alia. —

Caput IV.

De scriptorum usu.

§. 25. Ut de scriptorum usu fiat iudicium, cum ad argumenta librorum respiciendum, tum temporis, quo sint scripti, ratio est ineunda. Ac primum quidem eos, qui de re militari, de re rustica, de negotiis domesticis oratione aut pedestri, ut in primis historici, aut vincta illa quidem nec tamen sublimi et grandi uterentur, ut comoediarum, satirarum, epigrammatum, fabularum scriptores, probabile est, supina⁷⁹⁾, quae et sermonum consuetudini conveniret et brevissimum efficerent dicendi genus, crebrius usurpavisse, quam qui philosophiae a vita quotidiana remotioris libros scriberent vel versibus a se sensa exprimerent vel grandioribus poematis res praeclare gestas concelebrarent. Sed haec non cadunt nisi in ea, quae scripta sunt ante Tiberii tempora. Ac primum vetustissimus quisque supina usurpavit, quae et inveniantur in formulis antiquissimis cf. cap. II. „obvagulatum, usurpatum, consertum“, et in fabulis Plauti⁸⁰⁾ et Terentii sint creberrima, et occurrant in reliquiis Caecilii, Afranii, Pomponii, nec a tragoediarum scriptoribus spernantur cf. cap. II.: „attractatum, proctum, gratatum, defensum“. Ennius consertum et nuptum, Lucilius cubitum, saltatum, injuriatum, C. Titius, qui aetate Luciliana inclaruit, percontatum et minctum posuit; Catonem septies, Varronem haud raro hoc dicendi genere esse usum supra ostendi. Cicero saepius quidem quam ceteri infinitivum fut. pass. posuit, sed extra eum rarius adhibuit supina. Plura insunt in orationibus (sedecim), in epistolis mirum videtur praeter natatum, ploratum, salutatum, dormitum nullum posse investigari, quum in pauculis aliorum epistolis, quarum exempla suis adjunxit, complura reperiantur, ut in Pompejana frumentatum, in Asiniana sessum, in Caeliana risum. In iis quae de oratorum arte et historia scripsit, praeter quatuor in sermonibus fere reperta, quibus libros „de oratore“ distinxit, ne unum quidem est; in philosophiae libris haec tantum: discubitum (de Div.), cubitum (de Rep.), deprecatum (Lael.), sessum (N. D.), nullum in libris de Off., leg., fin. ceteris. Ex poetis, qui Ciceronis aetate floruerunt, Lucretius nunquam⁸¹⁾, Ca-

79) His omnibus locis supinum in *tum* desinens intelligi volo.

80) Cf. Lübker de usu inf. Plaut. p. 139 in opusc.

81) Neque enim Luer. I. 670, 792, II. 753, III. 519, „nam quod cumque suis mutatum finibus exit. Continuo hoc mors est illius, quod fuit ante“ mutatum supinum est, ut quibusdam placuit, sed participium.

tullus quater supina admisit. Quibus ut proximae aetatis poetas adjungam, Propertius (narratum), Tibullus (spectatum), Horatius in carminibus lyricis (dejectum) singula supina habent, hic in ceteris poematis novem; in Vergilii Aeneide quatuor fere, in Bucolicis duo, in fabulis Phaedrinis tria, in Syri sententiis duo inveniuntur. Ex posterioribus poetis Martialis aliquoties, Juvenalis et Persius nusquam hoc dicendi genus adhibuerunt. Extremae aetatis poetae non omnino eo abstinuisse videntur.

§, 26. Multo magis amaverunt supina historici, Sallustius imprimis et Nepos, tum Livius, Caesar, Hirtius; at sensim illarum vocularum usus evanuisse videtur, ut Vellejus Paterculus et, qui multo post fuit, Aurelius Victor ne semel quidem posuerint. Apud Valerium Maximum reperiuntur quidem octo, sed complura eorum translata sunt ex libris iis, unde non sensa solum sed etiam dicta assumsit⁸²⁾; ab ipso praeferuntur gerundia vel gerundiva. Haec et participia futuri Curtius saepissime, supinum bis terve tantum (speculatum, ultum) movendi verbis addidit; itemque Tacitus, qui singulari modo quibusdam supinis est usus⁸³⁾, Suetonius, qui tantummodo quaedam vulgaria habet, ut nuptum, venatum, cubitum, salutatum, sessum, Florus, in cujus libris unum est „petitum“, ceteras constructiones, de quibus cap. VIII. dicam, praeponderant. Plura nec tamen multa supina reperiuntur in Justinii et Frontini libris. Alii postremae aetatis historici, ut Ammianus Marcellinus et scriptores historiae Augustae praeter pauca a plerisque trita, ut salutatum, raptum, haud saepe usurpant, multo saepius Hyginus in fabulis, saepissime Dictys Cretensis, Sallustianorum imitator, qui quaedam nescio primusne usurpaverit, an ex iis Sallustii libris, qui nobis perierunt, petiverit, ut coenatum, auxiliatum, insidiatum, epulatum, consideratum, consiliatum, quietum, placatum. De historicis hactenus. Ceteri, qui oratione prosa post Augusti aetatem in libris scribendis usi sunt, praeter paucos perraro, quantum scio, supinum prius posuerunt. In Plinii minoris et Petronii libris singula tantum, in Quintiliani inst. or. duo (damnatum iri, ultum) occurrunt, in Senecae epistolis ne unum quidem. Aliquanto saepius Plinius major supina videtur adhibuisse. Ab his separandi sunt, qui Antoninorum temporibus floruerunt, Gellius et Appulejus, quorum illum multa, etiam plura hunc supina habere non mirabimur, si alterum multa ex antiquissimis literis recepisse⁸⁴⁾, alterum vetustissima quaeque et vocabula et locutiones imprimis a comicis poetis mutuatum esse⁸⁵⁾ reputaverimus. Quod quum ita sit, nescio an aliqua ex iis supinis, quae soli usurpaverint, in usu antiquissimorum scriptorum fuisse recte statuatur, ut Appulejana: adhortatum, interrogatum, suppetiatum, completum, alia, Gelliana: impetratum, exemtum, ornatum, interfectum.

82) Cf. Val. Max. IV. 1, 7 et IX. 6, 1 cum Liv. 26, 29 et 1, II.—IV. 7, 1 cum Cic. Laelio XI. 37.

83) Cf. ultum, perditum, raptum, illusum v. §. 27. Praeterea oratum, oppugnatum.

84) Ita supinum „servatum“ apud Catonem, „gratatum“ in Pacuvianis reperitur.

85) Cf. Ruhnken. praef. ad Appul. p. II. et III. conferantur supina habitum et commemoratum cum Plautinis, prohibitum cum Catoniano, accusatum cum Terentiano.

Agmen claudant Christiani scriptores Tertullianus, Arnobius, Macrobius, qui aliquoties movendi verbis supina subjecerunt.

Caput V.

De verbis Supina regentibus.

Supina a verbis se aut alterum movendi⁸⁶⁾ iisque regi, quae ad ejusdem significationis similitudinem accedant, quamquam cap. II. in supinis afferendis ostendi, verbis illis quovis loco insertis, tamen, ut res sit in conspectu et de quibusdam difficilioribus ea occasione exponatur, hunc locum separatim tractabo.

§. 27. Primum igitur de intransitivis verbis dicturo occurrit eundi verbum, quod quum saepissime supina habet adjuncta et ita quidem nonnunquam, ut cum iis paene coaluisse videatur (cubitus ire), tum supinorum vi praevalente, quodammodo auxiliariis verbi naturam induit, ut „perditum ire“ videatur esse, quod perdere velle, vel perditurum esse. Hoc dicendi genus a Cicerone, Caesare, Nepote, Hirtio alienum maxime Sallustium⁸⁷⁾ et Tacitum, tum Plautum, Terentium, Vergilium (servitum ire), Livium, Curtium, Appulejum, Gellium, scriptores hist. Aug., Arnobium usurpasse cernitur ex iis, quae cap. II. commemoravi v. sup. „ultum“ perditum, raptum et ereptum, quaesitum⁸⁸⁾, illusum (Tac.), calumniatum (Claud. Mam.), cf. Krueger. Gramm. §. 483., Kuehner. §. 130. a., Zumpt. §. 669.

Idem dicendi genus inferioris aetatis scriptores non iis supinis, quae modo commemoravi, continuerunt, sed ad multa alia translatum, quum consilii futurique temporis significatio revera non omnino amitteretur, specie praes. temp. quendam infinitivum effecerunt. An multum differre putaveris: adjutum ornatumque volo ire Noctes tuas, Gell. 14, 6 in. ab: adjuvare volo? cf. XII. 1, 9. Ita paulatim „amatum ire“ et similia pro infinitivis futuri usurpari et a grammaticis eo nomine ponere coepta sunt, cf. Diomed⁸⁹⁾ p. 332. P., p. 345. 354., Charis. p. 144. 147. 149. 145.⁹⁰⁾, Macrob. de diff. XIX. 23 ed. Janus, inc. auct. de verbo VI. 3. 6 et 7. Prisc. p. 1265., p. 1315., p. 864. P.: „sciendum autem, quod in um desinens supinum accepto verbo infinito, quod est ire, facit infinitivum futuri, ut oratum ire, dormitum ire“ etc.⁹¹⁾. Frequenter tamen antiquissimi neutro (neutri?) participio futuri ad-

86) Ruddimanno II. p. 257. commemoratu dignum visum est, etiam e participiis pendere supina. Id quod frequenter usu venit cf. Cic. pro Sest. 55, 117: spectatum-redeuntibus, Sall. fragm. V. 7. Gerl. Liv. 22, 32, 2; 27, 5, 1 et 42, 12; 28, 7, 6; 33, 7, 8; Frontin. Strat. 4, 58 etc. Item antecedunt infinitivi, ut Martial. II. 18, 3-4. tu diceris isse Ante salutatum etc. Passivum verbi intransitivi, ut Macr. Sat. I. 12, 6. ad Annam-sacrificatum itur.

87) Cf. Dietsch. ad Sall. Cat. 36. p. 137, ad Jug. 85, 42.

88) In mea vita tu tibi laudem is quaesitum. Terent.

89) Mire idem „fore vel futurum esse vel futurum ire“ p. 355., et iturum esse et iturum ire p. 356., cui etiam passivum addit „itum iri“.

90) h. l. pro exercitum „iri“, „ire“ scribendum ut p. 148. pro „inf. fut. pass. pressum ire“: activum.

91) Schol. ad Horat. Epist. I. 2, 31 adeo „cessatum ducere infinitivum a futuro“ esse putavit.

debant esse et infiniti futurum significabant oratorum esse pro oratum“. cf. Prisc. de gen. p. 1315. P.

§. 28. Huic infinitivo, quem statuunt, futuri activi, apponunt inf. fut. pass., qui etiam nunc eo nomine designatur ac certe quovis tempore vices ejus sustinuit cf. Charis. p. 145. 146. 149. P., Macr. l. c., Diom. p. 349. 350. 351. 355. P., Priscian. multis locis⁹²⁾.

Hic non omittendum est, fuisse, qui in locum infinitivi illius „amatum iri“ substituerent „amandum esse“ v. Diomed. p. 347. „amatum iri vel amandum esse“. Hoc neminem posuisse ante Lactantium et Hieronymum Madvigius ad Cic. de Fin. I. 2, 6 p. 15. sq. docens, de Divin. II. 7. „qui thesaurum inventum iri aut hereditatem venturam dicunt“ scribi jubet⁹³⁾. Ceterum a librariis saepissime ille infinitivus corrumpebatur, modo omittebatur iri, ut in quibusdam libris Liv. III. 67, 1 et X. 21, 15 modo „ire“ scribebatur ut III. 59, 3; XXIX. 24, 1 modo fieri, ut Cic. de Off. I. 14, 43; cf. Liv. X. 21, 15, modo participia arcessebantur v. Liv. VIII. 3, 10; cf. Orelli. ad Cic. fragm. p. 471., ad Epist. ad Att. V. 15, 3, XI. 13, 4.⁹⁴⁾

Etiam alteram locutionem, quae ad illius infinitivi similitudinem accedit, fore et participium perfecti passivi, ut „debellatum - fore rebantur“, nonnullos a proba latinitate alienam habuisse, commemorat Fabri ad Liv. 23, 13, 6, a quo alatis locis addo: obligatum fore Cic. ad Fam. 13, 18 fin., spero perfectum fore ad Quint. 3, 1 §. 2., Cic. ap. Non. v. involvere Orelli p. 328, quod videret nomine pacis bellum involutum fore, Liv. V. 2 in. nec se fefellisse id donum inimicorum veneno illitum fore. Hoc quidem dicendi genus tum adhibetur, cum rem futuro tempore absolutam indicamus, quum altero iri ut aliquid fiat vel deinceps futurum esse aliquid significetur. Infinitivus igitur fut. pass., quem vocant, quamquam altera locutione erat usitator, ne ipse quidem crebro adhibebatur. Nam praeter Plautum, qui ter, et Terentium, qui quater eo est usus, nemo quod sciam, poeta admisit; omnino ante Ciceronem a Catone solo (datum iri) est positus. Ex sexaginta octo locis, in quibus usurpatum inveni, triginta tres sunt Ciceronis⁹⁵⁾, quatuor in Caesaris, bini in Sallustii et Hirtii, novem in Livii libris reperiuntur. Singulos habent Plancius, Caelius, Q. Metellus, Servius, Sulpicius, Festus, Tacitus (visum iri), Frontinus, Gellius, duos Dictys, novem Appulejus. Alii ut Nepos, Vellejus, Valerius Maximus, Suetonius, Plinius minor nusquam illum infinitivum usurpaverunt.

Deponentium verborum nullum ad eam constructionem est arcessitum. Nam loco Plautino Rud. IV. 7, 16: „Mibi (scribe mi) istaec videtur praeda praedatum

92) Apud quem quae p. 1318. P. Krehl II. p. 478, 70 leguntur: „futurum per participium simile et per iri verbum, ut amatum iri, doctum iri, lectum iri etc.“ emendanda sunt, ut scribatur „per participio simile“.

93) Ernestius et Hotting. cum tribus cod.: „inveniendum“, participium fut. pass. de eo, quod fieri posset, dictum esse opinati. Moser de Kayseri conj. „qui te thes. inventurum“ scripsit.

94) In ed. Juriscons. Torrent. pro „traditum iri“ etc. „traditu iri“ scripsit scripturae compendio deceptus, v. Forcellini thes. „praestare“ fin.

95) Nonnulla saepius usurpavit, visum iri octies.

irier, ut cum majore dote abeat quam advenerit“ supinum a verbo activo⁹⁶⁾, quod Priscianus p. 799. fin. P. in antiquorum usu fuisse testatur, est repetendum, et ipsa constructio comparanda cum loco Quintiliano, de Inst. 9. 2, 88: „Reus parricidii - damnatum iri videbatur“ et cum Catoniano Gell. X. 14, 3, in quo non infinitivus est, sed praesens indicat. „contumelia, quae mihi per hujusce contumeliam factum itur“⁹⁷⁾. His locis erat dicendum: „praedam, reum, quam“, nam pendent haec e supinis: quam rem vel obliti vel, quod magis placet, de industria non curantes scriptores illas voculas constituerunt ita, ut subjectorum, quae vocantur, locum obtinerent. De ea re accurate exposuit Perizonius ad Sanct. p. 474. sq., qui de Plauti loco aliter sentiens a Scioppio positum „isthaec praeda“ propter sententiam comprobavit. At haec quidem stare potest servatis illis. Quum enim praedari nonnunquam idem sit, quod eripere, ut Hor. Epist. II. 2, 55, illorum sententiam hanc esse puto: illam praedam quidem amissum iri (scil. vidulo reddito), sed filia recepta et honeste desponsa, quod nisi praeda inventa non contigisset, plus lucri quam damni esse futurum.

Sed ad verbi eundi composita pergo. Abire a poetis comicis potissimum, exire⁹⁸⁾ ab historicis, inprimis a Livio cum supinis connectitur; redire (speculatum, exploratum), transire (sessum), adire (postulatum), introire (salutatatum), prodire (pastum, pabulatum), non saepius quam semel aut bis supina habent adjuncta.

§. 29. Proximum est veniendi verbum cum supinis omnis generis a plerisque scriptoribus copulatum; advenire et adventare in comoediis potissimum; convenire aequatum Hirtius, gratulatum Livius dixit.

Minus saepe alia verba intransitiva cum supinis concurrunt: betere sive baetere defensum Pacuvius posuit; ex verbi cedendi compositis decedere et incedere in fabulis tantum, concedere, procedere, discedere apud historicos, hoc etiam apud Ciceronem supinis consociatum reperi. Item currere (comici, Petron. Gell.), accurrere (Arnob.), decurrere (Appul.), concurrere gratulatum (Cic. et Varro.). Aufugere (Plaut.), profugere (Ter.); digredi, e-et progredi (historici maxime), trajicere (iidem), dilabi (Liv.). Migrare et commigrare habitatum, illud a Terentio, hoc a Plauto dictum est. Idem et extremae aetatis scriptores pergere, idem, Cato, historici proficisci, idem solus prosilire, Varro et Livius sequi (comissatum), Martialis vadere, Lucilius invadere, Plautus avehi, deverti in fab. scenicis, devertere salutatum Cicero

96) Jure igitur in tabulis verborum declinandorum causa pueris conscriptis, deponentium infinitivi fut. pass. non indicantur. Neque vero omittendum est, apud Dictyn. VI. 1. in et VI. 7. fin. mscr. et ed. omnes praeter Obrechtianam „ultum iri injurias avi cupiens“ et „ultum iri cupiens Palamedis necem“ habere, itemque II. 37. tres mscr. „ultum iri cupiens injurias“. Dederich. cum Wopk. et. Obrecht. „ire“ scripsit.

97) Gerlach de orat. Lucilii p. 139. cum his Luciliana „euntur omnia vorsum“ comparat. Mihi haec diversa videntur.

98) Exire pastum Varro et Phaedr.

in epist., se conferre (dormitum) idem et Suetonius, se recipere esum Plaut., Hyginus Delphos petere⁹⁹⁾ sciscitatum posuit.

§. 30. Restant quaedam vel dissimiliora ceteris vel a quibusdam addubitata. Gellianum quidem „servatum ire socios niteretur“ non mirum videbitur ei, qui „niti in aëra, in vetitum“ apud poetas legerit; insignius videatur, quod Dictys „surgere consiliatum“ dixerit, sed hoc comparatum cum Plautino „prosilire castigatum“ a ceteris movendi verbis ad hanc structuram adhiberi solitis non admodum distat. Festinandi et properandi verba raro cum supinis copulantur, nec tamen nunquam, ut dicit Kuehner l. c. §. 130, 2. Nam et Appulejus Flor. IV. 23. eamque raptum festinabant, Met. VI. p. 119. arreptam completum aqua festinat, (Oudend. emend.) et Sallust. fragm. hist. 3, 22, or. Licinii 16. dixit: licentiam adjutum properatis. Incerta est scriptura Sall. fr. hist. V. 7. Prisc. 28, 4, 113, ubi Gerlach. edidit: „Video ingentia dona quaesitum gratiae properantem“. Quaesitum ire est in ed. Ald. Bas. Col., apud Putsch.

§. 31. Jam dicamus de verbis transitivis. Ex quibus

1) mittendi v. supini societatem maxime appetivit, aliquoties in historicorum maxime libris dimittere et praemittere. Admittere spectatum Horatius, emittere pabulatum Caesar, intromittere comissatum Terentius, remittere nunciatum Dictys habet. Simili legandi verbo Gellius, ablegandi Livius in illa constructione usus est. Ad illorum rationem accedere videtur, quod apud Nepotem (Eumen. 8, 1.) legitur: „ipse in finitima regione Persidis hiematum copias divisit“, ubi fuere, qui proponerent „dimisit“; quod non est necessarium, quum apud Caesarem aliosque „equitatum in omnes partes dividere“ similiaque inveniantur.

2) Ab his non longe distat dandi verbum, quod cum supino nuptum multi composuerunt cf. §. 18. „nuptum“, quo loco etiam verba tradere, reddere, locare cum eodem vocabulo conjuncta esse ostendi¹⁰⁰⁾. Haec omnia a movendi significatione non abhorrent; nam si quis dat filiam nuptum, sequitur, ut vel mittat, vel ire jubeat, cf. Weissenborn. gramm. §. 323. adn. 1. Cum illis quodammodo comparari potest mirum illud Plautinum Cas. III. 2, 22: operam uxoris polliceor foras, Quasi catillatum flagitium hominis.¹⁰¹⁾

§. 32. Sequuntur verba vocandi et arcessendi. Ipsum v. vocare Plautus saepius, Varro (pugnatum), Horatius, Phaedrus (sponsum) cum supino connexuerunt, et vulgo dicebatur illud „manu consertum voco“. Advoco Cic. (sponsum), convoco Appul., provoco Terent., revoco Nepos supinis adjunxerunt, ut Appul. proclamandi et ciendi verbis „suppetiatum“ sup. addidit. Accersere lavatum Terentianum est. A quibus non admodum discrepat recipere comissatum (Liv.), sessum (Cic.). Ne Sallustianum quidem prorsus dissimile est, fragm. hist. III. 22. (or. Lic. 17.): „Neque ego vos ultum injurias hortor“¹⁰²⁾.

99) Hoc quamquam transitivum est h. l. commemoro, quod significationis causa cum verbis eundi, proficiscendi, al. componendum est.

100) Adde Appulejanum „cubitum reddere“. De „satum dare“ et „nexum dare“ cf. §. 18. serere et §. 5.

101) Doussa „quasi catillae“, dissentiente Salmasio.

102) Fabri (ad Sall. Cat. V. 9.) verbum „ire“ aut excidisse aut supplendum esse putat, sed v. ejusdem expl. p. 435.

Cognata sunt verba ducendi, agendi, ferendi, jaciendi, similia. Ex quibus primum a Plauto, Livio, Catullo, Horatio, composita abducere (servitum) a Plauto, deducere (sessum) ab Asinio Pollione et Dictye, educere a Livio et Vegetio, producere a Varrone, reducirere ab eodem et Nepote cum supinis copulantur. Plautinum „coctum — non vulpatum — conductus fui“ cum iis conferendum est, de quibus dixi (§. 31, 2.)

Agere pastum, potum, abigere aestivatum, exigere pastum, ejicere venatum Varro solus, propellere pastum, transjicere praedatum solus Livius, nec ferre et afferre spectatum quisquam nisi Plautus dixit. A vulgari usu recedunt: trahere perditum (Prudent.), ad indignationem ultimumque injurias rapere (Dictys.).

Restat locus Vergilianus (Aen. IX. 241.): „Si fortuna permittitis uti, quaesitum Aenean et moenia Pallantea: Mox hic — Adfore cernetis“. Ita Jahnus, Ladewigius, Suetonius, Paldamus¹⁰³⁾ scripsere et distinxere, nec placet, quod alii cum Heynio reliquerunt, participium „quaesitum (ad moenia)“ referendum illud ad „Aenean.“. Poeta dicens „si fort. permittitis uti“ i. e. si dimittitis. vel ut eamus permittitis, enuntiationi cuidam non positae sed cogitandae supinum videtur subjecisse. — Haec de verbis supina regentibus.

Caput VI.

De iis, quae ex supinis pendent.

§. 33. Supina non reguntur solum sed etiam regunt substantiva eaque, quae locum eorum obtinent, in accusativo aut in dativo posita, per praepositiones annexa, totas enuntiationes.

Accusativus ille, quum substantivum esse supinum considerantibus ab usitato dicendi genere maxime remotus esse videatur: habeatne sermo Latinus¹⁰⁴⁾ similia quaedam anquisituri primum indicamus gerundium cum casu verbi conjunctum; quamquam accusativus ejus rarius ita usurpatur¹⁰⁵⁾. Deinde, quae cum gerundiis conferri posse existimat Madvigius¹⁰⁶⁾, substantiva verbalia in $\bar{i}o$ exeuntia, quae regant accusativum, et ipsa ad supinorum rationem faciunt. Neque enim assentior Gernhardo op. p. 114—115. et Hoffmanno, illa inter se ita differre existimantibus, ut comparari nequeant: sed cognationem inter vulgaria substantiva in $\bar{u}s$ finita et ea, quae in $\bar{i}o$ cadunt intercedentem ad supina quoque pertinere arbitror, quae nec omnino verbalium pariter terminatorum naturam exuerint et activa vi induta ad substantivorum illorum, quae in $\bar{i}o$ cadunt, significationem, quodammodo accedant. Ejusmodi verbalia in fabulis Plautinis potissimum reperiuntur¹⁰⁷⁾:

103) Etiam Wagner, ni fallor.

104) Analogiam praebet lingua Sanscrita, in qua infinitivus in $\bar{t}am$ finitus, qui est proprie nominis accusativus, pariter atque supinum Latinum adjunctum habet accusandi casum.

105) Cf. Weissenborn. de gerundio etc. p. 113. adn. 236., Madvig. op. acad. p. 380.

106) Bemerkungen über versch. Punkte des Systems der lateinischen Sprachlehre 1843, p. 41. adn. fin.

107) Undecim locos, ex quibus unus est Caecili Statii, collegerunt Herzogius Exc. I. ad Caes. G. et Lübker de usu inf. Plaut. (gesamm. Sehr. p. 31.). Quod Steinackero placuit in poetae versu apud Cic. de Rep. I. 18, 30. „signa observationis“ ne metrum quidem admittit.

Quid tibi hanc curatio est rem? Quid tibi hanc notio est, — tactio est. Quid tibi hanc receptio est ad te meum virum? Ab his distat Pl. Truc. II. 7, 62: „quid tibi hanc aditio est“, ubi a praepositione accusativus videtur repetendus. Etiam magis diversa sunt ea, in quibus non est objecti accusativus sed regionis, ut reditus domum, domum reditionis spe, domum concursus, domum itionem¹⁰⁸⁾, ut urbium nomina substantivis subjuncta¹⁰⁹⁾: iter Brundisium Cic. Phil. V. 8., reditus Romam. ib. II. 42, 108, nocturnus introitus Smyrnam. ib. XI. 2. 5, discessus Arpinum ad Att. 9, 5, 1. Sed ut ad objecti casus redeamus, notum est, etiam dativum substantivis in io cadentibus subjici, „obtemperatio scriptis legibus institutisque populorum“ Cic. Leg. I. 15, 42.¹¹⁰⁾

Ex his omnibus colligo, casus obliquos supinis analogia quadam esse adjectos. Accusativus quidem non raro, ut Krueger dicit §. 483, 1, sed saepissime sequitur, v. cap. II.¹¹¹⁾

§. 34. Bini accusativi accedunt: Pl. Aul. IV. 10, 9: id adeo te oratum advenio, ib. II. 2, 24 te id admonitum advento. — Una accusativus et dativus Pl. Poen. III. 1, 9 sicine oportet ire amicos homini amantem operam datum. Ter. Heaut. II. 3, 74: tu tibi laudem is quaesitum, Appul. Flor. 3, N. 16 p. 71: quibus — gratias habitum — eam. Dativum solum adjunxerunt Plaut. Bacch. III. 6, 36: mi ires consultum male, Mil. III. 1, 27: mihique amanti ire opitulatum; Pacuv ap. Gell. XII. 1, 2: ut eant gratatum hospiti. (Cornel. Scipio Afr.) ap. Gell. IV. 18. „eamus hinc Jovi gratulatum“ cf. Liv. 45, 22, 1, Cic. Phil. II. 25. in., Gell. XII. 1. in.; Verg. Aen. II. 7, 86: Grajis servitum matribus ibo; Liv. IX. 36, 14: venerant denunciatum Fabio; Appul. Met. VII. 139 p. 569: supplicatum Marti — pergimus; Dictys. II. 27: nunciatum Iliensibus mittitur; id III. 15: auxiliatum Priamo adventaverat. —

Etiam praepositionibus copulantur substantiva: Cic. II. act. Verr. IV. 65, 145: quod inquisitum in te venerit. Hor. Sat. I. 8, 38: in me veniat mictum atque cacatum, quocum confero Petron. 71: ne in monumentum meum populus cacatum currat. — Pro aliquo precatum venire Liv. 8, 19, 10, deprecatum Val. Max. IV. 7, 1. — De ea — questum veniam Varro. fr. 298 N. juxta, item Sall. Jug. 20 fin., Liv. 26, 26, 8 et 29, 4; 34, 62, 5, Epit. 54; gratulatum de: Liv. 45,

108) De his dixerunt Haasius ad Reis. adn. 511., Herzog. ad. Caes. G. I. 5. In transcurso commemoro „domitionis cupidi“ apud Lucil. 26, 63 N. p. 67. a Gerlachio, (domitionis cod.), itemque apud Dictyn. I. 20. a Dederichio (Crater. domum demigrationem) scriptum esse, contra pro „domi reditionem“ domum r. Hygin. fab. 125. restitutum a Gronovio et fortasse restituendum esse Dict. II. 25; „domum repetitionem“ leg. apud Dictyn. II. 35.

109) Cf. Gronov. ad Liv. 31, 40, 10, Haase ad Reis. adn. 511., Kuehner gr. §. 109. 5. qui abl. (Narbone reditus) rarius inveniri commemorat. Ceterum cum illis Plautinum „quid tibi huc ventio est“ comparandum est.

110) Cf. praeter Reisig. l. c. Fabri ad Liv. 23, 35, 7.

111) Nonnunquam objectum supplendum est cf. Nipperd. ad Nep. Eum VI. 1, sed hoc ipso loco cum Bardilio et Lambino Kochius 1855 recte scripsisse videtur „repetitum Macedoniam“. Locos supra indicavi cf. Cap. II. „salutatum, consultum“. Haec fuit causa scripturae tentandae Tac. Ann. IV. 63, ubi pro: „neque dux Romanus ultum iit“, Pichena scripsit „Romanos“. Contra accidit, ut ab Ursino, qui Varr. R. R. I. 2, 10 pro „spectatum veniant villas“ vellet „ad villas“, objecti casus tolleretur.

20, 7, nunciatum de: Dictys II. 23, speculatum de: id VI. 13; sciscitatum de: Hygini fab. 67. in. 109, 122, quaesitum de: Macr. Sat. I. 2, 5. — Venisse quaesitum ab — Sall. Jug. 109. Cum hoc comparandum est Catulli 59, (61,) 146: ne petitum aliunde eat: quo solo loco adverbium cum supino conjunctum inveni, dissimile iis adverbis, quae vocabulorum vim aut augeant aut minuant. Haec cum supinis nusquam copulari commemoravit Kuehner.

§. 35. Praetera enuntiationes varii generis ad supina referuntur, velut interrogandi causa. Sall. Jug. 54, 2: Iugurtha ubi gentium aut quid ageret, cum paucisne esset, an exercitum haberet, ut sese victus gereret, exploratum misit. — Nep. Eum. VI. 1: consultum, utrum. Id Them. II. 6: quidnam-sciscitatum. Quid: Varro. Fragm. p. 366. Bip. Liv. 5, 15, 3; 21, 29, 1; 22, 54, 5; 57, 5; 35, 38, 8, C. Titius ap. Macr. Sat. 3, 16, 15.

Sciscitatum, an Val. Max. 7, 1, 2. — Deinde sequitur infinitivus cum accusativo Sall. Jug. 108, 2: nunciatum mittit, paratum sese facere. Item Ter. Phorm. V. 8, 13. — Liv. X. 11, 11: venere questum, Samnites vastare cf. (Q. Metell. Numid.) ap. Gell. XV. 14. Alterum dicendi genus: questum, quod reperitur Caes. G. I. 37. Gratulatum, quod Liv. 28, 39, 13; 45, 44, 5.

Jam enuntiationes ad consilium designandum adhibentur: Pl. Aul. IV. 10, 9: id adeo te oratum advenio, ut — ignoscas mihi. Item Caes. G. VII. 12. et 32, Hirt. Alex. 67., oratum ne Caes. G. VI. 32, Hirt. Al. 34, Liv. 26, 27, 10; rogatum ut Caes. G. V. 36, ne Varro R. R. II. 11, 12; postulatum ut Liv. V. 36, 8, ne Sall. Jug. 33, obsecratum ut Cic. in Pison. 31, 77; precatum ne Liv. 7, 31, 3, impetratum ut Gell. 7, 14, denunciatum ne Liv. 9, 36, 14; cautum ne 2, 37, 3.

Denique commemorandae sunt relativae, quae vocantur, enuntiationes, ad accusativum quandam non positum referendae: Appul. Flor. 3, 16: veniebam reditum, quod pepigeram. Dictys. 3, 15: remittit nunciatum, quae gesta erant.

Caput VII.

Quomodo supina introducuntur, collocantur, cum aliis constructionibus variantur.

§. 36. Perraro particulae comparationi inservientes supina quasi introducunt, ut Pl. Cas. III. 2, 22: operam uxoris polliceor foras, Quasi catillatum flagitium hominis, Sall. Cat. 28, 1: sicuti salutatum introire ad Ciceronem.

§. 37. Raro unum supinum duobus conjungitur verbis, ut Liv. 27, 7, 16: praedatum in Africam aut ipsum trajicere, aut mittere. Multo saepius ex uno verbo pendent duo supina, ut Liv. 45, 44, 5: deos salutatum se dixit venisse et gratulatum. Item 45, 20, 7; 3, 25, 6; 5, 36, 8; 35, 51, 3; Cic. in Pis. 31, 77, Sall. fr. 3, 22 Gerl. Hor. Sat. I. 8, 38, Gell. XII. 1. in. XIV. 6. in. et fin.

Praedatum simul speculatumque — misso Liv. 27, 5, 1, item 28, 39, 13; speculatum magis inquisitumque missi, 40, 20, 3. — Non se expugnatum sed recuperatum patriam etc. Justin. 18, 7, Liv. 2, 37, 3: non criminatum venio sed cautum. Cic. de or. 3, 5, 18: etsi admonitum venimus te, non flagitatum, cf. Pl. Aul. III. 3, 9. — Cic. ad Fam. IX. 2, 5: venisse — ploratum potius quam na-

tatum. Tria supina concurrunt Liv. 25, 39, 8: pabulatum, lignatumque et praedatum — dilapsi.

Interdum hae voculae enunciationum ordine a verbis separantur, ut Pl. Men. II. 1, 7: quam ob rem — venimus? Fratrem quaesitum meum. Appul. Apol. 492: Utrum tu accusatum an interrogatum venisti? Si accusatum, tute argue, si interrogatum — etc. Ter. Heaut. III. 3, 16: abi deambulatum. Cl.: deambulatum, quo? — Sall. Jug. 108, 1: praemissus ab Jugurtha, postquam — audierat, orator et subdole speculatum. — Liv. 22, 54, 5: nuncium mittunt, quantae copiae essent, sciscitatumque simul. — Frontin Strat. I. 5, 14: occupatum collem, qui erat in propinquo, modicam manum misit (scr. Ded.). Nonnullis locis accusativus e supino pendens longius distat, ut Nep. Dio. V. 3: Sed Dion — L annorum imperium, munitum — navibus etc — profectus oppugnatum. — Cic. pro Tullio §. 55: Illi oppugnatum venturi erant? quem? Fabium — quo consilio?

§. 38. Aliquoties hoc dicendi genus structuris variandis distinguitur, ut una ex iis locutionibus, quas in eorum locum succedere posse capite VIII. ostendam, supinum aut subsequatur, aut, quod est rarius, antecedit. Gerundium raro ei consociatum esse commemorat Weissenborn. ad Liv. II. 34, 3. „dimissis passim ad frumentum coemendum, non in Etruria modo — sed quaesitum in Sicilia quoque.“ — Liv. 29, 28, 10: speculatum ad mare turbandosque egredientes ex navibus missi¹¹²⁾. — Nec saepius incidi in participium futuri activi illo modo additum: Dictys V. 6. fin.: Non civitatem vestram consideratum Argis venimus, verum adversum vos dimicaturi. — Enunciationem adjectam ter inveni: Sall. fr. hist. I. 15. (or. Lep.) nisi forte tribuniciam potestatem eversum profecti sunt, utique jura — sibi extorquerent. Sall. fr. loco supra indicato: neque ego vos ultum injurias hortor, magis uti rem cupiatis. — Curt. IV. 10. init.

Substantiva denique eadem ratione apponuntur¹¹³⁾. Sall. Jug. 108, 1: praemissus orator et subdole speculatum. Fest. v. piscinae publ.: ad quam et natatum et exercitationis causa veniebat populus. — Liv. I. 54, 2: praedatum atque in expeditiones iret. — Cic. or. in. P. Clod. et C. Curion. fr. 3, 4: accesserunt ita pauci, ut eum non ad concionem, sed sponsum diceret advocasse. Dictys. I. 4: quamquam atrocitas facti ad indignationem ultimumque injurias rapiebat. —

Reliquum est, ut capite VIII. de iis dicam, quae supinorum loco ponuntur, de infinitivis, gerundiis, ceteris, sed spatii iniquitate eam rem in aliud tempus differre coactus alteri hujus commentationis parti supinis in *tu* finitis destinandae praemittere constitui.

Ern. Lud. Richter.

¹¹²⁾ Liv. 35, 33, 8 olim leg.: „accesseretur — ad liberandam Graeciam disceptatumque inter“. Nunc scr.: disceptandum.

¹¹³⁾ Verba cum substantivis variandi causa alio modo componi docet Dietsch. ad Sall. Cat. 12, 2 et 16, 2.